

TURNUL DE VEGHERE

Revista lui Iehova

“Și vor ști că eu sunt Iehova”

Ezekiel 35:15.

ANUL XXV 1947

No. 6

CONTINUTUL

Întoarcerea din țara vrăjmașului.....	83
„Toate semințile lui Israel”.....	83
Calea înapoi	86
O strângere din nou la bunăstare.....	88
Sosire înapoi din țara vrăjmașului.....	90
Indreptășit pe baza legământului prin jertfă (ormare și sfârșit)	91
Legământul prin jertfă	91
„Sfinții Mei”	92
Mărturia lui Iehova	93
Mărturile înaintea celor nelegiuși	94
Texte și Comentarii	95
Demisie și numire nouă	82

© W.T.B. & T.S.

„VOI SUNTEȚI MARIORII MEI, ZICE JEHOVA. CĂ EU SUNT DURNEZIU” ISAIA 43:12

TURNUL DE VEGHERE

*Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA*
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

„Si toți fiți tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

DEMISIE ȘI NUMIRE NOUĂ

În mod continuu dela 1903, W. E. Van Amburgh a fost secretarul-casher al lui Watch Tower Bible and Tract Society, o corporație pennsylvania. Cu regret trebuie să enunțăm că, datorită imprejurărilor a fost necesară o schimbare în ocuparea acestei funcții.

La 5 Februarie 1947, de pe patul său de bătrânsă, în Richmond Memorial Hospital, Staten Island, New-York, fratele Van Amburgh și-a trimis demisia sa din această poziție oficială, în care s'a dovedit atât de credincios și de capabil în decursul tuturor acestor ani. Scrisoarea sa de demisie a atras atențunea atât de incapacitatea sale pentru acest serviciu, datorită vîrstei sale extrem de înaintată și a unei boale, care-l aprobia tot mai mult de moarte, și a recomandat numirea ajutorului său de atunci în postul pe care el era obligat să-l lasă vacant.

Ziua următoare, Consiliul de Directori a susținut corporaționi, și a intrunit în birourile executive în Casa Bethel din Brooklyn, N. Y., fratele Van Amburgh în mod fortat fiind absent. Numărul legal al directorilor, cu președintele N. H. Knorr, care a condus desbatările, a acceptat demisia introducă și, de acord cu recomandarea fratelui Van Amburgh, în mod unanim a votat pe Grant Suiter, ca să fie succesorul său ca secretar-casher. În același timp directorii au votat concepția unei scrisori către fratele ce se afla în spital, anunțându-l de acceptarea demisiei sale, cât și de numirea succesorului său, scrisoare care în parte zice:

„În timp ce acceptăm demisia ta, facem aceasta cu cea mai mare lăbire pentru tine. Incapacitatea ta fizică este regretată de noi și am preferat să te avem continuu, dacă aceasta ar fi posibil. Totuș, noi suntem siguri că înaintea ta există privilegiile de serviciu fără sfârșit. Credincioșia ta față de legământul tău a fost sprijinită onoarea și slava lui Dumnezeu, și noi recunoaștem aceasta cu bucurie, ca un bun exemplu al statelor noastre în credință și pe linia datoriei. În trebuințarea potrivită a darurilor date de spiritul lui Dumnezeu, ne face bine tuturor, pentru că a fost o bucurie și o binecuvântare pentru noi de a lucra cu tine. Închinarea noastră tacită lui Iehova continuă să ne lege cu tine și toți ceilalți, și areastă unitate ni s'a accentuat de imprejurările boalei și demisiei tale”.

Această scrisoare de notificare a fost imediat dusă de un curier la patul său, unde fratele Van Amburgh nu era încă în stare fizică și mintală capabil să citească continutul ei. El era multumit și mult înviorat. Noi suntem siguri că succesorul său va îndeplini funcționarea sa tot atât de credincios, spre justificarea numelui lui Iehova.

Argastă dare de seamă în ce privește schimbarea intervenită în cadrul acestei padini, ne coloana întâi.

La 7 Februarie orele 6,15 a. m., fratele Van Amburgh a trecut la răspîndă sa cerească.

(Urmare din pag. 96).

29 Mai

Cine se teme de Domnul, are un sprințare în El, și copilii îi au loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne fereste de cursele morții. — Prov. 14:26, 27. Moffatt.

Nogăsind destul oameni drepti în Sodoma, spre a lăsa-o să rămână în întregime, Ingerii lui Iehova avertizau pe Lot să lăse afară din cetate, împreună cu familia sa, pentru că „Iehova ne-a trimis să o distrugem”. În frică și teamă de Iehova, Lot avertiză rudele sale și, ca rezultat, cele două filce ale sale se refugiază împreună cu el și cu soția sa. Dîmineața următoare, la răsărîtul

fugății lui afară din Sodoma și îl îndrumă spre un loc de siguranță și refugiu. Femeia să, uitând frica de Iehova, privi îndărât spre Sodoma, și căzu în cursele morții. Dar dacă nu ar fi avut frica și teama lui Lot de Iehova Dumnezeu, cel doi copii și să, nu ar fi căstigat siguranță și nu ar fi găsit refugiu etuncă când moartea ploua cu foc deasupra Sodomei. — Gen. 18:20-33; 19:1-30.

30 Mai

Strângeți-Mi pe credincioșii Meii, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă. — Ps. 50:5, Rotherham.

Asa-numitul „legământ cu Mine prin jertfă” este legământul lui Dumnezeu, făcut cu Mijlocitorul lui, în folosul întregului „Israel spiritual al lui Dumnezeu”, biserică, cari sunt membri ai trupului lui Christos. Dumnezeu a dat naștere și a propus acest legământ „legământ nou”, peste jertfa perfectă a lui Christos Isus; scopul acestui legământ, este ca să ia dintre națiuni un popor pentru numele lui Iehova, anume, „națunea sfântă” a Israelului spiritual al lui Dumnezeu. Dumnezeu are un timp hotărît pentru a lăsa oamenii în acest legământ, prin „singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Christos Isus”. Nu este datoria celui credincios de pe pământ să pună condiții, ci a lui Dumnezeu, spre a-și face propria. Sa voie și să hotărască cari dintre cei ce se consacrează lui să fie luati în legământul Său peste jertfa lui Christos. W. 1. 7.

31 Mai

Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, și credincioșii Ta până la mori. Înalți-Te peste ceruri, Dumnezeule. — Ps. 57:10, 11.

Prin urmare, ca o bază puternică pentru toate națiunile și popoarele să laude pe Iehova Dumnezeu, mai degrabă dacă pe eroii și conducătorii acestei lumi, Martorii lui Iehova declară pe față: „Căci dreptatea lui Iehova tine pe vecie”. Aceasta înseamnă că El își îndeplinește promisiunile Sale, îndeosebi mai însemnate fiind promisiunile Sale cu privire la împărăția Sa prin Mesia. Cuvântul Său scris nu este simplu mit, legendă, presupunere și teorie nedovedită. Este adevarat neschimbătos, pe care proba vremurilor și progresul pe mai departe al istoriei și al științei, nu va fi în stare niciodată să-l răstoarne, ci va fi confirmat cu siguranță până la cea din urmă iotă și literă. Niciodată nu trebuie să ne temem de a ne încrede în Biblie, deoarece până astăzi ea nu s'a dovedit ca neadevarată, ci, din contră, dovezile veracității (adevarului) ei s'au îngrămadit din ce în mai multe și este sigur că mai multe dovezi vor veni la iveală cu timpul. W. 15. 12.

MISIUNEA SA

Această revistă se editează cu scopul de a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi să ajute Martorilor lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul acestor studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, conferințe publice cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scriptură.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumești. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve. Împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus: Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invită pe toți la o cercetare minutioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

INTOARCERE DIN TARA VRAJMASULUI

„Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacramile din ochi; căci truda îți va fi răspătită, zice Domnul (Iehova); ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului”. — Ier. 31 : 16.

IEHOVA S'a distins de curând din nou ca Eliberătorul poporului Său, care îl eliberează din țara vrăjmașului. Ceice au gustat eliberarea Sa sunt singurii oameni fericiti și binecuvântați pe acest pământ. El sunt singurul popor liber și respiră libertate, de care nu se bucură nici popoarele democrațiilor și republicilor lor moderne. Astfel de popoare, cari trăiesc în sistemele unei democrații politice, nu sunt libere de marele vrăjmaș al omului, după cum o dovedesc greutățile lor de astăzi. Cu câteva sute de ani înainte de începutul erei noastre, Iehova Dumnezeu a îndeplinit eliberarea, ale cărei amănunte le găsim scrise în capitolul treizeci și unu al profeției lui Ieremia. Dar eliberarea realizată de El în acel trecut îndepărtat, a fost numai una parțială, trecătoare. Prin urmare ea a fost numai o umbră despre eliberarea mai mare și adevărată, care a trebuit să vină. Ea formează o garanție, că profeția, la timpul hotărât al lui Iehova, se va îndeplini într'un înțeles mai larg și mai complet. Acuma este timpul când ea se împlineste pe deplin la poporul Său. Din acest motiv poporul Său este vesel și jubilează, de aceea poate fi proclamată astăzi invitarea îmbucurătoare la toate rassele și naționalitățile: „Veseliți-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui. — Rom. 15 : 10, un citat din Deuteronomul 32 : 43.

² Cine este astăzi poporul, căruia i-a procurat Iehova Dumnezeu această eliberare mare? Să zicem oare că sunt Evreii, dintre cari cam 600.000 au fost aduși înăpoi în țara Palestina în Orientul apropiat? Unii religioși ar voi să aplice bucuros profeția la acești Evrei înțorși în patria lor. El tălmăcesc înărcerea Evreilor naturali în țara Palestina, ca un semn despre foarte apropiata venire a lui Mesia sau Unsului, a lui Christos. Religioniștii „creștinătății” sunt de părere, prin urmare, că o convertire în masă a Evreilor, cari trăiesc după talmud, la Isus Christos de asemenea este foarte aproape. Un studiu amănunțit al întregului capitol treizeci și unu, al cărții lui Ieremia, exclude însă o astfel de aplicare a profeției la Evrei, deși acești Evrei încearcă, într'adevăr, în mijlocul unor mari greutăți, să restatornicească și să clădească patria strămoșilor lor.

³ E drept că, în anul 537, în Chr., a început să se împlinească o parte a capitolului treizeci și unu din carteia lui Ieremia, mai întâi și în mic, la Iudeii sau Israelitii trupești, cari au fost strânși din nou în Palestina. Aceasta a fost dupăceasă orașul Ierusalim a fost distrus și pustiit pentru șaptezeci de ani, prin Nebucadnețar, monarhul babilonian. În anul 625 înainte de Christos, și anume cu nouăsprezece ani înainte de distrugerea Ierusalimului, Ieremia a prezis pustiirea sa de șaptezeci de ani, în cuvintele: „De aceea, așa vorbește Domnul ostirilor: Pentru că n'ati ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele dela miază-noapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; și voi aduce împo-

triva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le înimească cu desăvârsire, și să facă din ele un pustiu și o pricina de batjocură, niște dărămături vecinice. Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șapte zeci de ani”. (Ier. 25 : 8, 9, 11). În timpul, când Nebucadnețar a dus Ierusalimul în captivitate și l-a distrus, Ieremia a fost ținut acolo în prinsoare, ca o victimă a prigonirii religioase. Dar el a rămas în viață și a fost dus mai întâi cu prizonierii la Rama, care era situată cam la șase kilometri la Nord de Ierusalim. — Ier. 40 : 1,

⁴ Se presupune că Ieremia a scris profeția din capitolul al treizeci și unu-lea, îndată după distrugerea Ierusalimului. Poate că a exprimat-o când a locuit în Rama, în care caz cuvintele sale despre acel oraș al lui Beniamin, ar fi fost foarte potrivite: „Așa vorbește Domnul: Un tipăt se aude la Rama, plângeri și lacrami amare: Rahela își plângă copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”. Rahela cea amintită aici a fost mama lui Beniamin, de aceea este reprezentată ca o persoană, care să a interesat de copiii sau locuitorii Ramei, a orașului beniaminit. De fapt unii presupun, că cuvintele lui Ieremia despre Rama au fost mutate dela locul lor adevărat din carteia lui Ieremia; de aceea găsim în Biblia Moffatt (engleză) profeția despre Rama și Rahela după primul verset al capitolului al patrusprezecelea; acolo este scris după cum urmează: „Iată cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului, după ce Nebuzaradan, căpetenia străjerilor, i-a dat drumul din Rama. Când a trimis să-l aducă, Ieremia era încă legat cu lanțuri, împreună cu toți prinșii de război din Ierusalim și din Iuda, cari aveau să fie duși în Babilon”. Iată cuvintele Celui Veșnic: „Un tipăt se aude la Rama, plângeri și lacrami amare: Rahela își plângă copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!”. Spre mângâierea Rahelei, copiilor săi li se promite o întoarcere din țara vrăjmașului. Firește aceasta a însemnat o întoarcere a tuturor celor din seminția ei; totuși înseamnă cu mult mai mult. Așa a prezis vestea lui Iehova prin Ieremia (în capitolul treizeci și unu) timpuri viitoare vesele, fie că a fost scrisă după distrugerea Ierusalimului, 607 în Chr., sau înainte de aceea. Timpurile arătate într'adevăr prin ea, sunt acum aici. De aceea: „Veseliți-vă, națiuni!”

„TOATE SEMINȚIILE LUI ISRAEL”

⁵ După pustiirea de șaptezeci de ani a Ierusalimului în anul 537 în Chr., o parte a Izraelitilor s'a întors înăpoi din ținuturile Babilonului, situate la miazănoapte, din țara vrăjmașului, unde au fost duși. Ei au clădit din nou orașul Ierusalim și templul său, au reparat ce-

¹ Ce fel de eliberări au fost prezise în Ieremia, capitolul 31 ? și pentru ce pot fi toate națiunile acum invitate să fie vesele cu poporul lui Iehova?

² Asupra cui ar vrea religioniștii bucuros să aplice profeția, deo-

³ La cine să se împlini profeția mai întâi și în mic, și după ce fel de pustire?

⁴ Când a fost scrisă profeția lui Ieremia din capitolul 31 ? și ce a prezis ea în general ?

⁵ Pentru arătă profeția lui Ieremia despre legămantul nou, că

TURNUL DE VEGHERE

lealte orașe și au cultivat din nou pământul. Subjugația Babilonului, a dușmanului lor, de către cuceritorii, Regele Dariu din Media și nepotul său Cir, Regele Persiei, în anul 539 î. Chr., a croit calea pentru întoarcerea Izraeliților, în țara strămoșilor lor: Totuși, după aceea cu s'a încheiat un legământ nou, cu această rămășiță restatornică. Trec mai mult de cinci sute de ani, și încă tot nu există un raport despre încheierea unui astfel de legământ nou, care să înlocuiască legământul vechiu, pe care Dumnezeu l-a făcut, prin profetul Moise. Un raport despre un astfel de legământ nu se găsește, nici măcar în cărțile apocrifelor, cari au fost scrise în decursul celor patru sute de ani, după ce parțea ebraică a Bibliei a fost terminată și încheiată. Prin urmare, capitolul al treizeci și unu-lea al profeției lui Ieremia, care a prezis legământul cel nou, a găsit numai o împlinire în parte la acea rămășiță din anul 537 î. Chr., o împlinire în m.c. Cine sunt deci semințile (sau familiile) lui Israel", a căror istorie ne arată împlinirea completă? A afla aceasta, este acum datoria noastră plăcută.

⁶ Întorcându-ne la primul verset al capitolului, citim: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor seminților (famililor, Biblia engleză) lui Israel, și ei vor fi poporul Meu". (Ier. 31 : 1). Expresia „In vremea aceea" leagă acest verset cu ultimele versete ale capitolului de dinainte, și acestea sună: „Iată, furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește viața, și cade peste capul celor răi! Mânia aprinsă a Domnului nu se va potoli, până ce va împlini și va înfăptui gândurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în zilele de apoi". — Ier. 30 : 23, 24.

⁷ Toate semnele arată că zilele noastre sunt „zilele de apoi". Prezentul este timpul pentru a înțelege aceasta, deoarece profeția ajunge punctul culminant al împlinirii sale depline. În împlinirea din icoană, înainte de aceasta cu mai mult de două mii cinci sute de ani, viața urgiei lui Iehova s'a năpustit cu toată violență peste capul celor răi, mai ales peste Babilon, ale cărui trupe militare au distrus orașul Ierusalim și templul său, în anul 607 î. Chr., și prin aceasta au întrerupt și au împiedecat adorațiunea lui Dumnezeu, a lui Iehova. Aceeaș Babilon a ținut prizonieri o rămășiță credincioasă de adoratori ai lui Iehova, de pildă pe Daniel, pe cei trei tovarăși devotați ai săi: Hanania, Mișael și Azaria, precum și pe Ezechiel, Zorobabel și marele preot Iosua. Față de acea națiune-atâcătoare de închinători la demoni și-a îndeplinit Iehova Dumnezeu profeția următoare, exprimată prin Ieremia, care sună: „Dar când se vor împlini acești săptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru neleguiurile lor; voi pedepsi țara Chaldeilor, și o voi preface în niște dărămături vecinice". (Ier. 25:12). În împlinire, în anul 539 î. de Chr., puterea foarte organizată a Babilonului, a fost răsturhată; și în anul 537 î. Chr. prizonierii săi izraeliți s'au putut întoarce la Palestina, pentru a clădi din nou templul închinării la Iehova. Prin viața mâniei aprinse a lui Iehova, Babilonul literal a fost măturat jos de pe scaunul său de putere internațională.

⁸ Cu ce leagă expresiunea „in vremea aceea" primul verset din Ieremia 31 ?

⁹ Peste cine a venit în vechea viață ce se năpustește (său care

⁸ Să se observe următoarele: În cuvântul lui Dumnezeu Babilonul este întrebuită pentru ilustrare unei alte organizații, care a existat până în ziua de astăzi. Această organizație n'a fost distrusă, când fostul Babilon a căzut prin mâna cuceritorilor săi, și anume prin Dariu și Cir, de cări s'a servit Iehova Dumnezeu. În Sfânta Scriptură Babilonul este întrebuită ca simbol al marii organizații lumenești a dumnezeului fals, a lui Satan Diavolul, pe care l-a adorat vechiul Babilon. De aceea în ultima carte a Bibliei la mai mult de sase sute de ani după căderea vechiului oraș Babilon, s'a prezis căderea adevăratului și mai marelui Babilon ca viitoare.

⁹ Orașul original Babilon sau Babel, a fost întemeiat pe pământ prin Nimrod, un serv puternic al Diavolului, la puțin timp după potopul din zilele lui Noe. Pentru a înfrunta pe Iehova Dumnezeu, Nimrod s'a ridicat în fața poporului ca un puternic vânător, înaintea sau împotriva lui Iehova Dumnezeu. „Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător, înaintea Domnului: iată de ce se zice: Ca Nimrod, viteaz vânător, înaintea Domnului. El a domnit la început peste Babel" sau Babilon. (Gen. 10 : 8 - 10). Prin urmare, Nimrod s'a lăsat venerat și adorat și a primit ascultare întocmai ca un puternic; care ar fi încă înaintea adevăratului Dumnezeu Iehova. El s'a făcut primul rege al pământului, și sediul domniei sale și al cultului său a fost Babilon. (Alți stăpânitori lumenești, inclusiv urmașii lui Nimrod, au voit să procedeze la fel și să apară puternici, pentru ca să se spună despre ei: „Ca Nimrod, viteaz vânător, înaintea Domnului": De aceea ei au combătat pe servii și martorii lui Iehova și au căutat să-i forțeze la religia Babilonului.) De aceea Babilonul a devenit un simbol al organizației Diavolului, cu religie în frunte; și organizația aceasta pretinde că să se dea ascultare mai curând ei decât lui Iehova Dumnezeu.

¹⁰ Rămășița credincioasă izraelită, după căderea vechiului oraș Babilon, s'a întors înapoi la Ierusalim; totuși urmașii acesteia, în decursul timpului, au ajuns sub puterea mai marelui Babilon, și anume a organizației văzute și nevăzute a Diavolului. Prin urmare s'a împlinit numai un timp oarecare profeția asupra rămășiței izraelite și a urmașilor săi: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor seminților (famililor) lui Israel, și ei vor fi poporul Meu". (Ier. 31 : 1). De fapt aceasta arată, că împlinirea definitivă și deplină a expresiei „semințile lui Israel" nu se referă la Israeliții naturali sau la Evreii cari se întorc acumă în Palestina; deoarece dușmanul, de cări sunt eliberați atât de măret, nu este vechiul Babilon din timpul lui Ieremia, ci este Babilonul mai mare și care există de mult timp; este organizația mondială a Diavolului, cu cultul său al demonilor, cunoscut ca „religie", comerțul său egoist precum și politica sa neteocratică.

¹¹ Apostolul Pavel, care a fost convertit dela judaism la închinarea lui Iehova, după cum a învățat Iisus

⁸ La ce mai este întrebuită Babilonul în cuvântul lui Dumnezeu — în afară de faptul că este întrebuită ca oraș literal — ? și ce dovedă avem pentru aceasta ?

⁹ Cum a fost întemeiat vechiul Babilon, și despre ce a devenit un simbol ?

¹⁰ Pentru ce a potrivit Ieremia 31:1 la rămășița din anul 537 î. Chr. numai pentru un anumit timp ? și pentru ce nu poate fi aplicat acest text acum nici la Evreii din Palestina ?

¹¹ Ce zice Pavel în epistola sa către Romani pentru a lămuri a

Christos aceasta, clarifică starea lucrului cu privire la „toate semințile lui Israel”, când scrie creștinilor din Roma: „Căci aproape să doresc să fiu eu însuți ana-tema, despărțit de Christos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt Israeliți... Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel”. (Rom. 9:3-6). Adică: După trup ei sunt numiți Israeliți, dar numai pentru că sunt urmași trupești ai bărbatului Iacob sau Israel, ei nu sunt membri ai adevăratului Israel al lui Dumnezeu. Ei nu sunt neapărat Izraeliți spirituali, membri ai Izraelului spiritual. De aceea zice Pavel mai departe: „Iudeu nu este acela care se arată pe din afară că este Iudeu; și tăiere imprejur nu este aceea care este pe din afară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu în lăuntru; și tăiere imprejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă”. (Rom. 2:28, 29). Chiar și Moise și Ieremia au vorbit despre această tăiere imprejur a inimii. (Deut. 30:6; 10:16; Ier. 4:4). Dacă Pavel și ceilalți servi ai lui Dumnezeu au arătat aceasta, nu s-a făcut pentru a provoca antisemitismul, și nici *Turnul de Veghere* nu intenționează acest lucru, prin faptul că atrage atenția asupra acestor lucruri. Față de Israeliți sinceri, cari au fost incurcați în religie, dar cari au pătit după închinarea adevărată a lui Iehova, Pavel a arătat bunăvoie, și așa facem și noi.

¹² Pavel a vorbit despre sine ca „tăiat imprejur a opta zi, din neamul (poporul) lui Israel”. (Filip. 3:5). El ne spune însă și aceea, că a fost un apărător extrem de zelos al „religiei Iudeilor” sau al „iudaismului”, și al „datinilor strămoșești” și de aceea un prigoneazător al altor Iudei, cari s-au făcut creștini. „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd, în ea; și cum erăm mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești”. (Gal. 1:12, 14). Marele preot iudeu a sprijinit această procedare a prigoneazătorului Saul din Tars, și astfel amândoi au fost netăiați imprejur în inimă și ambii n-au fost nici israeliți spirituali și nici iudei în lăuntru. — Fapte 9:1, 2.

¹³ Întâmplările istorice arată prin urmare clar și lămurit, că Iudeii oară au trăit în Palestina au fost urmași ai rămășiței, care a părăsit Babilonul după 537 i. Chr., dar că Saul din Tars și ceilalți religioniști iudei ai zilelor sale, s-au aflat în robia mai marelui Babilon. Aceasta a fost așa, pentru că ei au fost robiți prin religie, cu toate că au numit-o „iudaism”. Prin religia aceasta ei au ajuns de partea Babilonului; pentru că i-a făcut potrivnici ai Fiului lui Dumnezeu și cu aceasta potrivnici ai lui Iehova însuși. Fiul lui Dumnezeu a fost Conducătorul, pe care s-a hotărît mai târziu să-L urmeze Saul din Tars. Către religioniștii iudei, cari au ținut la tradițiile lor, a zis Isus: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră... Si ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Si faceți multe alte lucruri de felul acesta!... Fătarniciilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: Norodul acesta îmă cinstesc cu buzele, dar inima

¹² Dece n'a fost Pavel, deși tăiat imprejur și din neamul sau poporul lui Israel, un izraelit spiritual sau unul, care este în lăuntru?

¹³ Dece se poate spune, că iudeii religioși în zilele lui Isus s'au aflat în sclavia mai marelui Babilon?

lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături cari nu sunt decât niște porunci omenesti. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni”. (Marcu 7:9, 13, 6-8). Cu împăratul său pagân Roma, ca cea mai puternică parte a organizației mondiale a Diavolului, a aparținut la mai marele Babilon. Si prin faptul că Iudeii religioși au protestat împotriva, ca Pilat să elibereze pe Isus din Nazaret, ei au descoperit că au fost în prinsoarea mai marelui Babilon; ei au strigat: „Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului”. Mai departe: „Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n'avem alt împărat decât pe Cezarul!” — Ioan 19:12, 15.

¹⁴ Din acest motiv, apostolul Pavel a arătat Ierusalimul religios din Palestina ca „Ierusalimul de acum, care este în robie împreună cu copiii săi” (Gal. 4:25). Prin urmare Iudeii din zilele lui Pavel, cari au fost legați prin religie, au trebuit eliberati de mai marele Babilon, Babilon care este mama religiei și este vrăjmaș lui Dumnezeu și Fiului Său sau seminției Sale. Această eliberare necesară s'a dat acelora, cari au urmat pe Christos Isus, pe adevărată sămânță a lui Avraam, adică pe adevăratul Fiul al lui Dumnezeu. El a zis către Iudeii religioși: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să mă omoriți, pe Mine, un om, care v'am spus adevăratul, pe care l-am auzit dela Dumnezeu. Așa ceva Avraam n'a făcut. Către Iudeii, cari au crescut în El, Isus a zis: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevăratul, și adevăratul vă va face slobozi. Deci, dacă fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:39, 40, 31, 32, 36).

¹⁵ Acei Iudei, cari au urmat cuvântul Său și au rămas în el, au fost făcuți slobozi și au fost eliberati de mai marele Babilon, pe care Isus îl dă pe față în capitolul 17 și 18 al Apocalipsului. Astfel de urmași ascuțători și credincioși au devenit membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu”, adevărații „copii ai lui Avraam”. Numai o rămășiță a Iudeilor naturali au urmat pe Fiul lui Dumnezeu, și membrii aceleia au devenit ca copii ai lui Dumnezeu, moștenitori cu El, ai împărtășiei lui Dumnezeu. De aceea zice Pavel cu privire la Israel după trup: „Tot așa, în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. Deci, ce urmează? Că Israel n'a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți” (Rom. 11:5, 7). Toți pagânii, cari erau băgați în religia națiunilor pagâne, s'au aflat și sub robia mai marelui Babilon. Aceia însă dintre pagâni, cari au crescut vesteau adevăratului și au urmat pe Cel ce a rostit-o, și anume pe Christos Isus, au fost eliberati din Babilon și au fost făcuți membri ai adevăratului „Israel al lui Dumnezeu”, sau ai Israelului spiritual. Vorbind Pavel despre îndurarea sau favoarea lui Dumnezeu, ce este dăruită astfel de pagâni pe baza credinței lor, el scrie: „Deaceea moștenitori sunt ceice se fac prin credință, pentru că fie prin har, și pentru că făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța acea care este sub Lege (Moise), ci și pentru

¹⁴ In ce chip s'a dat eliberare unor astfel de iudei?

¹⁵ La ce au devenit membri cei ce au aparținut la rămășița izraeliților credincioși? și cine încă altcineva cu ei, și cum?

sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor" (Rom. 4:16).

¹⁶ În cele din urmă apostolul îndeamnă atât pe creștini, dintre Iudei cât și pe cei dintre păgâni, să se țină departe de Babilon și robia să religioasă, când scrie: „Dar Ierusalimul cel de sus este sloboz, și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii sloboz. Christos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei” (Gal. 4:26, 31; 5:1). Pertru ei Babilonul a fost ca răsturnat, și în acel timp, în acea primă sută de ani, după ce Isus a venit în trup pe pământ, ei au fost liberi. În acel timp a început să se împlinească Ieremia 31:1 față de creștini, cari au avut credința lui Avraam: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor seminților lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. Ei au devenit poporul pentru numele lui Iehova.

¹⁷ Ceea ce pe noi ne interesează cu deosebire în anul 1947 este faptul, că această profetie despre eliberare și restatornicire se împlinăște definitiv și complet în secolul nostru, și anume dela anul 1919 d. Chr. Nu folosește nimic de a tăgădui, că întreagă „creștinătatea” precum și evreimea se află în robia mai marelui Babilon, așa dar în robia acestei lumi, al cărei dumnezeu este marele vrăjmaș al lui Iehova. Dovada învederată, puternică pentru aceasta se află în faptul, că pretutindeni se lășește religia zăpăcitoare, cu sutele ei de secte și comunități de cult, cari toate au luat parte la primul războiu mondial săngeros din 1914, în care au luptat religie contra religie, catolici contra catolici, protestanți contra protestanți, și aceasta exact așa și după aceea în al doilea războiu mondial și mai crud din 1939. Conform cuvintelor lui Christos din Luca 21:25, 26 și din Apocalips 12:7-13 acest prim războiu mondial a fost însoțit de „războiul din cer”, în care Satan Diavolul și spate oştirile sale creștini au fost bătute de împărăția lui Dumnezeu nou născută și au fost aruncate în împrejurimea pământului nostru. Așa ca urmare a mâniei aprinse a lui Dumnezeu, partea supraomenească, nevăzută a mai marelui Babilon, a fost înjosită pe pământ, și anume prin Regele nou născut, Christos Isus, Cuceritorul și Biruitorul, care este mai mare ca Cîr cel din vechime. Acum așteaptă isbucurirea definitivă a vîjeliei, care suflă totul din calea sa, a răsbunării lui Dumnezeu pe acest mai mare Babilon, numai timpul hotărât de Dumnezeu la începutul războiului Armagedonului. Atunci, atât partea văzută cât și cea nevăzută a acestui mai mare Babilon, va fi distrusă pe veci.)

¹⁶ Ce i-a îndemnat Pavel să facă cu privire la Babilon? și cum a început Ieremia 31:1 să se împlinească în acel timp?

¹⁷ a) Ce dovedește că „creștinătatea” se află în robia mai marelui Babilon?

b) Când s-a început furtuna mâniei aprinse a lui Iehova, și când va veni împotrivă mai marelui Babilon pentru sfîrșit?

¹⁸ Cine a fost făcut oare liber după terminarea primului război mondial (Noembrie 1918), prin eliberarea de mai marele Babilon? Nici „creștinătatea” și nici evreimea! A fost rămășița creștinilor consacrați, cari au ascultat de cuvintele mai marelui Cir, Christos Isus, și astăzi sunt cunoscuți în întreaga lume ca „Martorii lui Iehova”. În timpul primului război mondial ei au fost apăsați de puterile „creștinătății” cari au purtat război și au fost supuși la mari restrângeri. Dar contrar așteptărilor - și dorințelor religioșilor săi, acești martori ai lui Iehova apăsați, încătuși, au fost eliberați în anul 1919, și ei au continuat lucrarea punerii mărturiei pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. În lumina adevărului ei au încercat fără încetare să înăltătură din cercul lor orice urmă a religiei babilonice și să se țină strict de Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului; în felul acesta adevărul i-a făcut într’adevăr sloboz de Babilon și de robia sa. Ei nu sunt sclavii unui om și nici sclavii vreunui guvern omenesc și nici sclavii Babilonului, ci prin Christos Isus sunt servii liberi ai lui Iehova.

¹⁹ Libertatea lor în Christos și starea lor de liberi de Babilon au arătat-o în decursul războiului total din 1939—1945. Acest război a avut ca ţintă să organizeze totul și pe toți în serviciul acestei lumi demonizate. Prin adevăr și prin ajutorul lui Dumnezeu, al căruia nume îl poartă, ei au rămas statornici în libertatea cu care i-a eliberat Christos de Babilon. Ei nu s-au lăsat închamăți în serviciul acestei lumi prin nici-o presiune din partea Babilonului. În puterea libertății dăruite lor de Dumnezeu ies din încercarea de foc a războiului și a stăpânirii totale și merg înainte în serviciul lui Iehova, adorând fără frică pe Dumnezeu și proclamând vestea de bucurie a împărăției Sale și binecuvântările Sale între toate popoarele felurite. Prin faptul că Iehova i-a păzit în integritatea lor că martorii Săi, cari posedă vestea împărăției Sale, a dovedit acestor Izraeli spirituali, că El este Dumnezeul lor, puternicul lor, căruia ei î se închină. Prin lupta lor unită pentru libertatea creștină ei au dovedit, că sunt poporul Său. Așa au găsit cuvintele lui Ieremia -împlinirea lor definitivă și completă: „In vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor seminților lui Israel, și ei vor fi poporul Meu”. Sprijinesc oare celealte cuvinte ale profetiei lui Ieremia din capitolul al treizeci și unu-lea aceste concluziuni? Da, și explicația pe mai departe, care urmează a acestei profetii va confirma aceasta. Ea va descoperi, cine este poporul lui Dumnezeu, cu cari sunt invitate să se veselească toate națiunile.

¹⁸ Cine a fost făcut într’adevăr liber după primul război mondial de mai marele Babilon? și cum?

¹⁹ a) În ce fel au arătat ei în decursul războiului total din 1939—1945 starea lor de a fi liberi de mai marele Babilon?

b) Cum a dovedit Ieremia 31:1 cu privire la ei că adevărat?

C A L E A I N A P O I

E LIBERAREÀ LUI IEHOVA a rămășiței Sale credincioase din Babilon a fost dictată de dreptatea Sa față de numele Său propriu și de harul și bunătatea Sa față de aceia, cari au fost gata să stea pentru cin-

stea numelui Său. Prin urmare citim în profetia lui Ieremia: „Așa vorbește Domnul: Poporul celor ce au scăpat de sabie, a căpătat trecere în pustie: Israel merge spre locul lui de odihnă. Domnul mi Se arată de de-

parte (din vechime, Biblia engleză): Te iubesc cu o iubire vecinică; de aceea îți păstrează bunătatea Mea (te-am atras la Mine din bunătate, Biblia rev. Zürcher). (Ier. 31:2, 3).

² În zilele lui Ieremia o mulțime de izraeliți au scăpat de sabie războului și atacului, pe care a învărtit-o Ne-bucadnețar, regele Babilonului. Dar ei au fost alungați din patria lor și au fost împinsă în pustia acestei lumi, care a fost stăpânită de marea putere mondială Babilon. Dar dacă ei acolo au apucat pe calea cea dreaptă pentru întoarcere în favoarea lui Dumnezeu, atunci au găsit favoarea și îndurarea Sa, și Dumnezeu le-a potrivit dorința după odihnă, prin faptul că i-a adus înapoi în patria lor, unde ei au putut să I se încchine Lui din nou și să-l servească neîmpiedecați. Tot așa au alungat națiunile purtătoare de războiu ale „creștinătății” în decursul primului război mondial (1914—1918) pe poporul consacrat lui Iehova în pustia acestei lumi babiloniene, unde au fost expuși la mari persecuții și mărginiri a libertății lor. Ei n-au găsit odihnă acolo, pentru că au dat loc la frica de oameni, în cugetul religios, că puterile babilonice ale acestei lumi sunt „stăpânirile cele mai înalte”, cărora toate sufletele creștine ar fi îndrumate să le fie supuse. Ei au devenit victimele diferitelor intrigi și comploturi ale vrăjmașilor religioși-politici, cari au căutat să-i taie dela adorarea lui Dumnezeu adusă în modul cel mai ascultător și dela serviciul pentru Domnul. Înlăuntrul lor ei au fost foarte neliniștiți și au căutat deci odihna la Dumnezeu; și în această pustie a despărțirii de organizația Sa și de serviciul Său El le-a arătat favoare și îndurare. El le-a arătat calea pe care s-au putut întoarce la El și au putut găsi liniște pentru inimă și minte. O rămășiță credințoasă s-a întors apoi înapoi.

³ Atât în cazul timpului vechi cât și în cazul timpului modern această îndurare a fost o dovedă a harului și bunătății lui Dumnezeu. Din timpurile vechi a iubit Iehova pe acest „popor pentru numele Său”. Si fostul popor tipic, Izraelul natural, a preumbrit Izraelul spiritual. De aceea a amintit apostolul Petru cuvintele lui Iehova către poporul tipic Izrael din timpul vechi și le-a aplicat la Izraelul spiritual, care este împlinirea icoanei, vorbind soților săi creștini: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a căstigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9, 10). Deci când, la sfârșitul primului război mondial, poporul lui Dumnezeu a umblat departe de El în pustia exilului și a captivității sub puterea mondială babiloniană, atunci Iehova Dumnezeu l-a întâmpinat cu favoarea Sa. El a făcut aceasta, pentru că a iubit pe membrii acestui popor încă din vechime, din timpul, când Christos Isus a început să conducă „Izraelul lui Dumnezeu” cel spiritual, pentru că ei sunt

¹ De cari două lucruri atenă eliberarea rămășiței din Babilon prin Iehova?

² Cum a lăsat Iehova pe cei „ce au scăpat de sabie” să găsească odihnă, atât în chip cât și după primul război mondial?

³ Cum se poate spune întrădevăr, că Iehova iubește pe poporul Său „cu o iubire vecinică” și cum i s-a arătat?

mărtorii Săi credincioși și un popor, peste care este cheiat numele Său.

⁴ De aceea a permis Iehova acestui popor să aibă parte mai departe de iubirea Sa sau i-a păstrat-o, chiar și în timpul când el a fost înstrănat de Iehova în mod trecător. Prin această bunătate iubitoare, pe care a dovedit-o față de ai Săi, El i-a „atras” iarăș acasă la El. Dela 1918 El le-a descoperit în mod iubitor celealte adevăruri și scopuri ale Sale și le-a dat din nou privilegii ale serviciului ca mărtorii Săi și ca trimiși pentru împărăția Sa guvernată prin Christos Isus. „Creștinătatea” ridică tare pretențiunea de a fi poporul Său; dar cari dovezi vădite există astăzi, cari să arate, că a avut parte de acest har și de această îndurare divină? Prin faptul că Dumnezeu a arătat rămășiței mărtorilor Săi consacrați această îndurare și favoare, El le-a descoperit, că El este Dumnezeul lor și că ei sunt membrii poporului Său favorizat, pe care este placerea Sa să-i intrebuințeze ca mărtorii Săi.

⁵ Înainte de a examina celealte cuvinte adresate rămășiței credincioase a lui Izrael, să ne aducem aminte de câteva fapte istorice, cari explică chestiunea. Iacob, nepotul lui Avraam, a arătat credință și devotament față de Iehova Dumnezeu. De aceea a fost schimbat numele său în Izrael, ceea ce înseamnă „Prinț cu Dumnezeu” sau „domnind cu Dumnezeu”. Prin cele două femei ale sale și slujnicile lor, Iacob (sau Izrael) a avut doisprezece fii, dela cari s-au tras cele douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Femeia, pe care Iacob a iubit-o în mod deosebit, a fost Rahela. Prin ea i-a fost născut doi fii, Iosif, primul născut, și Beniamin, Iosif, a avut doi fii, Manase cel mai în vîrstă și Efraim cel mai Tânăr; însă Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut, că El a preferat să facă pe Efraim ca să fie cel mai mare dintre cei doi ca și cum acesta ar fi fost întâiul născut. (Gen. 48:17-20). În locul tatălui lor Iosif, care a fost întâiul născut al lui Israel prin Rahela, Efraim și Manase au devenit căpeteniile a două seminții ale lui Israel. Urmașii lui Iosif s-au împărțit prin urmare în două seminții, pentru că Dumnezeu a despărțit pe seminția lui Levi din cele douăsprezece seminții dela început, pentru că să-i facă serviciu deosebit în contul întăririi al adorării lui Dumnezeu.

⁶ După moartea Regelui Solomon au rămas două seminții, Iuda și Beniamin, credincioase urmașilor lui Solomon pe tron; zece seminții sub conducerea lui Efraim s-au răsculat și au întemeiat o împărăție deosebită. Primul rege a fost un efraimit și s-a numit Ieroboam. Această împărăție despărțită a fost numită „Regatul lui Israel” și, din cauza seminției conducătoare în ea, și „Efraim”. Celălalt regat a fost numit din cauza seminției conducătoare în el „Regatul lui Iuda”. În timpul lui Ieremia Regatul lui Izrael sau Efraim a fost răsturnat de împărăția asiriană, și aceia dintre Izraeliți, cari au supraviețuit acestei călderi, au fost duși în țările Asiriei (2 Regi 17:5-23). Regatul lui Iuda a existat încă.

⁷ Prin Ieremia Domnul Dumnezeu vorbește mai departe către toate semințiiile sau familiile lui Israel, adică

⁴ Cum a „atras” El acest popor dela 1918?

⁵ Cine a fost omul cu numele Israel? și cum a fost înrudit Efraim cu el și cu urmașii săi?

⁶ Cum s-a ajuns la cele două regate Izrael și Iuda? și ce i s-a întărit regatului lui Izrael?

⁷ Cum se adresează Iehova prin Ieremia către întreg Israel? și ce punct important ne arată nouă aceasta?

TURNUL DE VEGHERE

către toate cele douăsprezece seminții, ca și când ar vorbi unei femei, zicând: „Te voi așeza din nou, și vei fi așezată din nou, fecioară a lui Israël: Te vei împăobi iarăși cu timpanele tale, și vei ieși în mijlocul jocurilor vioioase. Vei sădi iarăși vîi pe înălțimile Samariei; ceice le vor sădi, le vor culege și roadele. Căci vine ziua, când străjerii vor striga pe muntele lui Efraim: „Sculați-vă, să ne suim în Sion, la Domnul, Dumnezeul nostru” (Ier. 31:4-6). Aici descrie Iehova, cum este descoperită bunătatea Sa iubitoare față de poporul Său restatornicit, prin faptul că este așezat din nou în ținutul său vechiu, dat lui de Dumnezeu și ca națiune organizată îl clădește iarăși. Faptul că îi vorbește ca unei fete și zice: „Fecioară a lui Izrael!”, dovedește ceva important: că ea trebuie să lepede tot ce este lumesc și în adorarea adevăratului Dumnezeu trebuie să se întoarcă la curățenie feciorească, pentru că să poată avea parte de această restatornicire.

⁸ Că Iehova este apoi Dumnezeul sau acel Unul, pe care-L adoră toate semințile lui Israël, reiese din profetie, că străjerii fac o proclamație în țara munțoasă, Efraim, către toți frații lor în cele zece seminții cari au fost mai demult răsvăritite, cari au venenat viței de aur. Străjerii le strigă să se scoale și să se suie în Sion și acolo să se închine lui Iehova, Dumnezeul lor, în templul Său sfânt. Din aceasta reiese că întreg Izraelul va fi unit din nou ca organizație și că toți din ea adoră împreună pe Dumnezeul strămoșilor lor credincioși și Il servesc. Nu va exista nici-o desbinare religioasă între ei. De aceea este poporul lui Iehova plin de veselie și de bucurie ca o fecioară curată, care un sgomot, ce o face fericită, lovind tamburinele (tobe mici) și care joacă cu toate însoțitoarele sale fecioare în dansuri (în care se prind toate de mână). Si toate părțile organizației trebuie să fie roditoare și să se bucure de a fi libere de lipsă.

⁹ Domnul Dumnezeu a împlinit această profetie față de rămașita credincioasă, care s'a întors înapoi după 537 î. Chr. din fostul Babilon. Membrii acestei rămașite n-au venit înapoi ca o națiune desbinată, care politic a fost despăcată în două regate și a practicat o religie de stat a adorării vițelor de aur sau a altor idoli religioși; ci ei au venit ca o națiune unită, pentru că să clădească din nou singurul templu al lui Iehova și să se închine împreună lui Iehova ca singurului Dumnezeu adevărat și viu. Tot așa în zilele lui Isus și ale apostolilor Săi: rămașita lui Israël a fost adusă înapoi din robia Babilonului antitipic și a fost făcută o parte a templului spiritual al lui Dumnezeu sub Christos Isus, piatra de căpetenie din capul unghiu lui. Păgânii, cărora li s'a dus vestea eliberării din Babilon și cari au crezut-o, au fost făcuți de asemenea membrii singurului, neîmpărtitului „Israël al lui Dumnezeu”, ai Israelului spiritual. Nici Iudeii și nici păgânii, nici cei legați și nici cei slobozi nu sunt tratați în el diferit, ci ei toți sunt una în ‘Christos’.

¹⁰ Mai departe, dela 1918 d. Chr. rămașita poporului consacrat al lui Iehova a primit adevărurile divine nou

descoperite și a fost eliberată de sclavia friciei și a supunerii sub Babilonul antitipic. Acești membri ai rămașitei au căutat să fie curați ca o fecioară, curați de orice religie și de viața de lume. Alți credincioși, cari s'a consacrat lui Dumnezeu dela 1918 și pe cari î-a primit și î-a îndreptățit, au fost făcuți membri ai rămașitei, fără ca să li se dea un trataament diferit. În felul acesta au format toți și îngura organizație teocratică, ce nu se poate împărți, căre este consacrată închinării comune la singurul Dumnezeu. Atotputernic, Iehova. El își se închină în organizația Sa principală, care stă sub Christos. Această organizație este numită Sion, și prin ea guvernează El întreg universul. Așa este organizația „fecioară” a rămașitei lui Iehova astăzi plină de bucurie și merge înainte în bună înțelegere în serviciul fericit pentru Dumnezeu. Ea nu cunoaște lipsă spirituală, căci singurul Dumnezeu, pe care îl adoră, a binecuvântat-o și a făcut-o roditoare.

O STRÂNGERE DIN NOU LA BUNĂSTARE

¹¹ Această restatornicire și unire a rămașitei lui Israël nu este ținută în secret față de lume. Ea trebuie făcută cunoscută în mod general între toate națiunile pământului, ca o mărturie despre credincioșia lui Dumnezeu față de cuvântul Său și mai departe spre îndreptățirea numelui Său. Ea trebuie vestită națiunilor, pentru aceia, cari caută pe adevăratul și credinciosul Dumnezeu, să poată crede, să se alăture poporului Său, și să fie veseli precum și să cânte cu poporul Său. Căci așa vorbește Domnul: „Strigați de bucurie asupra lui Iacob, chiuiți de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați glasurile, cântați laude, și ziceți (vestiți, Biblia engleză): Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămașita lui Israël!” (Ier. 31:7). Israelul spiritual stă „în fruntea neamurilor”, pentru că Christos Isus este Fiul cel prea înălțat membrul cel mai superior al acestei „națiuni sfinte” a lui Dumnezeu, și oamenii de bine din toate națiunile trebuie să se înșirue sub această organizație principală a lui Dumnezeu. Unii traducători din timpul de astăzi redau textul ebraic în felul următor: „Strigați tare pe vârfurile dealurilor” (Moffat) și „chiuiți de veselie pe vârful munților” (O traducere americană). Astfel de traduceri lasă afară expresiunea „în fruntea neamurilor”, în schimb arată, că vesteasă despre eliberarea și salvarea rămașitei din robia Babilonului acestei lumi, trebuie vestită îndrăznește și până departe — că de pe dealuri și de pe vârful munților! O mare mulțime de oameni trebuie să audă și să afle, cum a scăpat Iehova pe poporul Său dela 1918.

¹² Tările Asiria și Babilon, unde au fost deportați supraviețitorii din regatele lui Israël și Iudea dela 740 până la 607 î. Chr. au fost situate la Nord de Palestina. Ieremia se referă la aceste țări situate la Nord, când vorbește, cum își strâng Iehova iarăși poporul: „Iată îi aduc înapoi din țara dela miazănoapte, îi aduc dela marginile pământului (dela tărmuri; Biblia engleză): între ei este orbul și șchiopul, femeia însărcinată și cea în îdurerile nașterii; o mare mulțime se întoarce înapoi aici! Plângând vin, și îi aduc în mijlocul

⁸ Ce se mai arată prin strigătul străjerilor pe dealurile lui Efraim? și ce se nește din ascultarea față de această proclamație?

⁹ Cum a împlinit Iehova această profetie față de rămașita din 537 î. Chr. și mai departe față de rămașita din zilele lui Isus și ale apostolilor Săi?

¹⁰ Cum s'a împlinit profetia dela 1918 la rămașita poporului lui

¹¹ Cui trebuie făcută de cunoscut această restatornicire și unire a membrilor rămașitei?

¹² Ce a fost în chip țara dela miazănoapte, din care le-a promis Dumnezeu că-i va aduce acasă? și în ce stare fizică au fost unii

rugăciunilor; și aduc la râuri de apă, pe un drum nedată pe care nu se pot ști căci eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut¹³ (Ier. 31:8,9).

¹³ (In mod vădit Christos Isus a înțeles strângerea din nou a națiunii alese a lui Dumnezeu dela 1919 d. Chr. când a vorbit ucenicilor Săi despre semnul deosebit al sfârșitului lumii babilonice a lui Satan.) Îndată după acele zile de necaz (începând în 1914 d. Chr. cu războiul din cer împotriva lui Satan și a demonilor săi,) soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumină ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor (organizațiunea nevăzută a lui Satan din cer) vor fi clătinăte. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă (a împărăției Sale). El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă (Mat. 24:29-31).

¹⁴ Dumnezeu Domnul a adunat prin Christos Isus, Fiul Său, dela 1919 pe această rămășiță a Izraelului spiritual din toate părțile lumii văzute, despre care se vorbește profetic ca de țara dela miazănoapte și tâmurile, marginile sau marginea cea mai depărtată a pământului. El n'a fost adunăți trupește, ci au fost adunați într-o organizațiune, și aceasta prin primirea lor comună a adevărului împărăției, care i-a făcut slobozi și pe care Dumnezeu a pus să se propovăduiască de la 1914 d. Chr. la toate popoarele spre o mărturie (Mat. 24:14). In toate națiunile membrii rămășiței au fost adunați în unitatea credinței și activității. El prin această organizațiune, și stăpânirea lui Iehova; toți primesc hrană spirituală și îndrumări dela El prin această organizațiune, și toți pun unii mărturie în toată lumea pentru numele sfânt al lui Dumnezeu și împărăția Sa intemeiată, care stă sub Christos.

¹⁵ Plin de îndurare a adus Dumnezeu înapoi pe membrii credincioși ai rămășiței în patria lor liberă, în relația lor adevărată, armonică cu El ca servicii și martorii Săi. El a făcut aceasta, prin faptul că a lămurit adevărurile împărăției și prin îngrijiri de organizare folositoare, de ajutor. Prin aceasta calea înapoi n'a fost prea grea, ci orbii spirituali, cei ce-au săchopătat spiritual, și aceia, cari au încercat, să nutrească pe alții spiritual și să crească, au fost capabili să umble pe calea spre relații noi, pașnice cu Dumnezeu în organizațiunea Sa teocratică. Calea n'a fost uscată și aspirări, tocmai ca un fluviu de apă și vieții, a curs adevărul împărăției dela tronul lui Dumnezeu și a Regelui Său domnitor și a însoțit pe rămășița, care se întorcea, pe tot drumul. Adevărul lui Dumnezeu și instrucțiunile de organizare pentru serviciu, au netezit calea, așa că nimici nu a avut un motiv adevărat ca să alunece. Pe tot drumul s'a rugat fierbinte lui Dumnezeu, să le arate îndurare și bunătate din cauza numelui Său, pentru că ocara de pe numele Său să fie stearsă și acest nume să poată fi onorat și înălțat de ei.

¹⁶ Anumite traduceri mai noi consună cu vechea formă diferită grecească Septuaginta, când traduc versetul 9 după cum urmează: (Cu lacrimi au plecat, dar

mângâiați ii aduc înapoi); sau: „Au mers plângând, dar cu mângâiere îi aduce înapoi” (Moffat; o traducere americană). Când membrii poporului consacrat al lui Iehova în decursul primului război mondial au ajuns sub apăsarea dușmanului și în frica lor au fost duși prizonieri și astfel au fost tăiați dela serviciul nemărginit al lui Dumnezeu, ei au ajuns sub mână și dispăcerea lui Dumnezeu, și au plâns. (Isa. 12:1). Acum, întrucât ei dela 1919 sunt instalati din nou în favoarea și în lucrarea Sa de mărturie, ei sunt liniștiți și mângâiați. Si pentru toate acestea? Dumnezeu o explică cu cuvintele: (Căci Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut). Dumnezeu se poartă părintește cu rămășița Sa credincioasă; El o iubește cu iubirea unui tată față de întâiul său născut. El a născut pe acești membri ai rămășiței ca pe copiii Săi spirituali, și ei au devenit „un fel de pârgă a făpturilor Lui” (Iacob 1:18). Christos Isus, Conducătorul și Stăpânul lor, este începutul zidirii lui Dumnezeu”, prin urmare „cel întâi născut din toată zidirea” al lui Dumnezeu; și sunt moștenitorii lui Dumnezeu cu El. (Apoc. 3:14; Col. 1:15). De aceea le șterge Dumnezeu lacrimile de întristare și păre de rău și îi conduce acasă din surghiunul din „Babilon”.

¹⁷ Națiunile acestei lumi babilonice sunt cu mult mai puternice decât mica rămășiță a Martorilor lui Iehova, care nu ia parte la nici-o politică și nu întreține nici-o armată stabilă, care să fie echipată cu arme corporale. Prin urmare toți oamenii de bine dintre toate națiunile, să ia în seamă puterea lui Iehova și să știe, că El a eliberat rămăsita să abă de dușmanii săi tari! (Asculтаți cuvântul Domnului, neamuri, și vestiți-l în ostroave deținute! Spuneți: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacob, și-l izbăvește din mâna unuia mai tară decât el.) El vor veni, și vor chiui de bucurie, pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udătă, și nu vor mai târji. Atunci fetele se vor veseli la joc, tinerii și bătrâni se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsimi sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul” (Ier. 31: 10-14).

¹⁸ Dela 1918, dela sfârșitul primului războiu mondial, Martorii lui Iehova au vestit numele și împărăția Sa în toate părțile pământului, fără frică și în chip unit, organizat. Această procedare unită, este o dovdă văzută despre faptul, că Cel Atotputernic a salvat pe membrii credincioși ai rămășiței, ai săi, și i-a adunat din nou, și că ei în tempul Său, „pe muntele Sionului”, cântă laudă Lui și împărăției Sale. El i-a umplut de bucurie și le-a dat belșug spiritual, așa că ei dela restatornicirea lor au dus „roadele împărăției” la toate națiunile, prin faptul că au răspândit mai mult de o jumătate miliard de Biblia, cărți și broșuri, mai de parte, sute de milioane de reviste și tractate gratuite,

b) Cum a devenit El „Tatăl lui Israel”, cum să facă Efraim întâiul Său născut?

c) Ce trebuie luat în seamă cu privire la această eliberare a rămășiței? și cui trebuie vestită această pentru că ei să poată evazi?

d) Ce semne văzute posedăm noi că Iehova a împlinit profeția

¹³ Despre ce este un semn dela 1919 d. Chr. adunarea din nou a rămășiței, și pe baza cuvintelor cui?

¹⁴ De unde a fost strânsă această rămășiță? și cum?

¹⁵ In ce mod îndurător a adus înapoi Dumnezeu?

TURNUL DE VEGHERE

și prin faptul că ei au sprijinit această vestire mai deosebită prin cuvântări publice în săli și prin radio, precum și prin mărturii la ușile oamenilor și prin studii particulare ale Bibliei în numeroarele locuințe. Ei sunt sărurați cu bunătatea lui Dumnezeu, care li se dă prin Regele Său Christos Isus; și activitatea lor întinsă de marturie merge mai departe, pentru a să introducă oameni din toate popoarele, acum, în bucuria poporului Său, pentru a fi aceștia să fie veseli cu el.

SOSIRE ÎNAPOI DIN ȚARA VRĂJMAȘULUI

¹⁹ În mod definitiv și complet, a împlinit deci credinciosul și adevăratul Dumnezeu, în acest secol al douăzecilea, cuvintele Sale de măngâiere către simbolica Rahela, către care a zis: „Așa vorbește Domnul: Un tipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plâng copiii; și nu vrea să se măngâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmării tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!” (Ier. 31:15-17). În latina *Vulgata* și în Biblia catolică *Allioli* este scris în versetul 15: „Așa vorbește Domnul: Un tipăt se aude pe deal, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plâng copiii; și nu vrea să se măngâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt”. Aceasta pare a arăta mai curând la un deal de lângă Betleem decât la Rama în seminția lui Beniamin.

²⁰ Înainte cu nouăsprezece sute de ani, a fost cu totul la loc pentru apostolul Matei, să citeze versetul de mai sus 15 și să-l aplică la baia de sânge între copiii din Betleem-Iuda (după nașterea lui Isus). (Mat. 2:16-18). Rahela, femeia iubită a lui Iacob, a murit aproape de Betleem, care în acele timpuri se numea Efrata, și a fost înmormântată acolo: (Gen. 35:16-20). Ea a fost mama fiului iubit al lui Iacob, Beniamin, și în ținutul seminției fiului ei Beniamin, s-a aflat orașul Rama. Deci dacă copiii sau fiili, care au locuit în orașul beniaminit Rama, în zilele lui Ieremia sau că au fost omoriți sau au fost deportați, atunci pentru aceea este reprezentată mama lui Beniamin, Rahela, cum este adânc întristată, plângând cu amăr și după cât se pare nu se poate măngâia. Jalea ei mare și bocetul ei au devenit atunci un simbol sau un chip al plângerii adânc întristării; și de aceea se compară acum cu aceleia plângerea mamelor din Betleem-Iuda și bocetele lor din cauza măcelului copiilor lor de către Irod. Rahela însăși este reprezentată, ca și cum să se sculat din groapa ei din apropierea Betleemului și plângă din cauza acestor copii omoriți; pentru că urmării Rahalei, copiii lui Beniamin, au fost totdeauna sprijinitori de încredere și tovarășii liniei regale, a cărei prim rege, și anume David, a fost născut în Betleem-Iuda, din care cauză orașul a fost numit „cetatea lui David”. (Luca 2:11). Acel măcel de nevinovați a fost o urmare

a robiei sub mai marele Babilon, în care s-au aflat în deșii religioși în timpul copilăriei lui Isus; și preoții mai de seamă și cărturarii au fost aceia, cari au descoperit Regelui Irod, reprezentantul Cezarului, unde a trebuit să se nască Isus, după precicarea biblică.

²¹ Rahela a devenit prin aceasta un simbol a mamelor din Izrael, mai cu seamă a celor din Rama, în seminția lui Beniamin. Ieremia a văzut întristarea ei în anul 607 î. Chr., atât când a fost în lanțuri, prizonierul Babilonului la Rama, cât și după ce a fost pus în libertate. Măngâierea Rahelei s-a început la șaptezeci de ani mai târziu. După aceea a venit înapoi din țara vrăjmașului, din Babilon, rămașița credincioasă a Izraeliților, în care au fost cuprinși și beniaminiții, și a locuit din nou în ținutul lui Izrael, și în Rama (Vezi Ezra 2:1, 26 și Neemia 7:6, 30; 11:31-36). Prin urmare întoarcerea copiilor Rahelei a aparținut la întoarcerea întregei rămașițe a Izraeliților credincioși din țara vrăjmașului Babilon la întoarcerea „în ținutul lor”. Conform cuvintelor neînșelătoare ale lui Iehova speranța Rahelei pentru viitor s-a împlinit. Lucrul și truda ei de a naște copii și de a-i crește, a fost răsplătită din cauza numelui lui Dumnezeu.

²² Copilașii omoriți, încă nu s-au întors înapoi printre o inviere din morminte, deși Isus, care ca copil a trebuit să fugă într-o țară străină (Egipt), s-a întors înapoi în țara lui Iuda și fără îndoială a vestit împărația lui Dumnezeu și în orașul său de naștere Betleem, care este la o depărtare de numai câțiva kilometri dela Ierusalim. (Toți, profetia și-a găsit dela 1919 d. Chr. împlinirea completă, ce-i pună cununa. Începând cu acel an de după război, rămașița reprezentată prin copiii plânsi ai Rahelei, a venit înapoi în ținutul ei propriu. Ea s-a întors acasă din țara vrăjmașului, din Babilonul simbolic, unde a fost, cu deosebire în decursul anului 1918, în robie și deportare.)

²³ Mama rămașiței este femeia lui Dumnezeu, și anume organizația Sa universală, la care se referă Pavel, când zice: „Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră”. Prin urmare Rahele reprezintă această mamă, mai ales în timpul, când a fost întristată, când servii și martorii consacrați ai lui Iehova în timpul primului război mondial au fost tăriți în prinsoarea Babilonului, pentru că s-au temut de oameni și le-au cedat ca presupuselor „stăpânirile cele mai înalte”. Acum, ea Rahelă simbolică, își reține vocea dela plâns și ochii dela lacrimi, pentru că viitorul măngâietor profetat ei a sosit și truda ei este răsplătită. Copiii ei rămașița Martorilor lui Iehova, recunosc acum pe Iehova Dumnezeu și Christos Isus ca „stăpânirile cele mai înalte”, și se supun și sunt acum înapoiatai, eliberati de puterea și stăpânirea Babilonului. (Rom. 13:1). Ei s-au întors înapoi în locul arătat lor de Dumnezeu în organizația teocratică a lui Iehova, unde ei ca martorii

²¹ Când a început Rahela să fie măngâiată, prin răspălată pentru lucrul ei?

²² Cum s-au întors înapoi în împlinirea finală copiii Rahelei din țara vrăjmașului în ținutul lor propriu?

²³ a) Pe cine reprezintă Rahela în mod deosebit, și pentru ce incăză să plângă? b) Cine s-a întors acumă înapoi cu copiii ei?

¹⁹ Ce cuvinte măngâietoare a împlinit Iehova în acest secol față de „Rahela”? și cum sună enumite traduceri catolice ale acestor cuvinte?

²⁰ Pentru ce a fost cu totul în loc aplicarea versetului al 15-lea din partea lui Matei?

Să lucrează din greu și iau parte la marea lucrare de ridicare a adorării lui Iehova pe întreg pământul. Și intocmai după cum Netiniții și alți neizraeliți s-au întors înapoi cu rămășița în anul 537 î. Chr. din Babilon, tot așa și acum: O mare mulțime de oameni de însoțitori de bine s-a despărțit de Babilon și s'a întors cu rămășița Izraelului spiritual la serviciul organizat al lui Dumnezeu și la închinarea adevărată la Dumnezeu. Aceștia sunt veseli cu poporul Său, și Rahela care este împlinită.

“Iată chipului, este mânăiată pe deplin.) Lucrul și ostenele sale n-au fost degeaba (Ezra 2:1, 58, 70).

²⁴ O tratare pe mai departe a profetiei lui Ieremia, capitolul treizeci și unu, trebuie să o lăsăm pentru articolul următor al „Turnului de Veghere”.

Watchtower din 15 Iulie 1946

²⁵ Unde se va spune mai mult despre capitolul al 31-lea din Ieremia?

INDREPTAȚIT PE BAZA LEGĂMÂNTULUI PRIN JERTFA

„Strângă-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” — Psalm 50:5

(Urmare din numărul 5)

Aceasta înseamnă că ei stău într-un legământ cu Dumnezeu recunoscut într'un mod tacut. Deoarece ei au preteții la binefacerile stării de legământ cu El și la binecuvântările Sale, trebuie obligați numai decât pe cuvântul lor și trebuie să judecați conform obligațiilor și condițiilor acestui legământ. Cine susține acum cercetarea de judecată, care este întreprinsă de către Dumnezeu, care este Judecător?

LEGĂMÂNTUL PRIN JERTFA

²⁶ Trebuie stabilit ce este acest „legământ prin jertfă”, pentru a ști sigur cine este cuprins în el și cine sunt în realitate „sfintii Mei”. (În timpul stărilor de odinioară care erau umbre, cum au existat în zilele, când a fost scris Psalmul al 50-lea, aceea ce Iehova Dumnezeu a recunoscut ca „legământ cu Mine prin jertfă” a fost legământul legii cu întreg poporul lui Izrael, pe care l-a încheiat cu el prin Moise.) Afară de Moise, care a încheiat ca o persoană singură legământul cu Iehova pentru națiunea izraelită ca mijlocitorul lor, acest „legământ prin jertfă” n'a fost făcut cu fiecare dintre copiii lui Izrael în parte. El nu a fost încheiat cu fiecare izraelit, ci cu întreaga națiune, și anume prin mijlocitorul lor Moise. (Niciun izraelit n'a încheiat pentru sine personal cu Iehova Dumnezeu un legământ prin jertfa persoanei sale proprii. Prin bătrânnii cari au reprezentat-o, națiunea s'a declarat în favoarea acestei înțelegeri cu Iehova Dumnezeu; și când legământul în Egipt a fost încheiat, fiecare familie a junghiat pentru sine un miel de paști; și sfântirea legământului la muntele Sinai însă, au fost aduse pentru întreaga națiune un sir de jertfe.)

²⁷ (Acest legământ prin jertfă de odinioară a existat atât timp până când adevăratul miel de paști a fost jertfit; și atunci acel legământ vechi al legii și-a găsit perechea într'un nou legământ prin jertfă.) Este scris în 1 Corinteni 5:7: „Christos, Paștele noastre, a fost jertfit (pentru noi). Da, Christos Isus este adevăratul miel de paști, al cărui sânge punte în vigoare legământul nostru sau îl face obligatoriu, și pe care urmași Săi credincioși,

adevăratul „Izrael al lui Dumnezeu”, sunt obligați să urmeze. (Gal. 6:16). (Christos Isus este Mijlocitorul legământului nou și mai bun prin jertfă, și El este Acela care îl încheie cu Iehova Dumnezeu pentru noua „națiune sfântă”, „biserica” sau „adunarea Dumnezeului celui viu”. Jertfa omenească a lui Isus este una și singura jertfă, de care se ține seama la încheierea și confirmarea legământului; aceasta a spus-o El, când a oferit ucenicilor Săi vinul cinei de amintire: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. „Acăstă pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi”) (Mat. 26:27, 28; Luca 22:20). Despre sângele jertfei Sale stă scris în cuvântul lui Dumnezeu: „Dar acum Christos a căpătat o slujbă, cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este aşezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea”. „Cu atât mai mult sângele lui Christos, care, prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sânge insuș jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă-va curăță cugetul vostru de saptele moarte, ca să sluiji Dumnezeul lui celui viu! Si tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou” (Evrei 8:6, 7; 9:14, 15).

²⁸ (În timpul trecut mulți creștini au cugetat, că „legământul prin jertfă” este un legământ personal, pe care îl încheie fiecare în timpul când se consacreză și promite solemn lui Dumnezeu prin Christos, de a face pe viitor voința lui Dumnezeu.) Mai departe s'a cugetat, că la încheierea unui astfel de legământ personal se are în vedere cu deosebire jertfa ca om, ceea ce s'a înțeles așa ca și când cel ce încheie legământul trebuie jertfit cu Christos Isus, că el renunță la toate drepturile la viață perfectă omenească în lumea nouă și în loc de aceea moștenește viață nemuritoare cu Christos Isus în ceruri. Așa dar s'a înțeles, că fiecare, care în felul acesta încheie un legământ, încheie un „legământ prin jertfă” deosebit, personal, propriu, deci prin jertfă proprie, deci un legământ care este deosebit de legământul nou. (Acea insă nu corespunde înțelegerii scripturale a lucrului. Când cineva, care crede în Dumnezeu și în

²² Ce a fost în imprejurările de chip ale timpului vechi „legământul cu Mine prin jertfă”? Fost-a el un aranjament de legământ personal sau un altul?

²³ Care este acum perechea acestui legământ de odinioară? și cine l'a încheiat, și nasta care jertfă?

²⁴ Ce au înțeles mulți sub „legământul prin jertfă”? și pentru ce este aceasta înjui?

TURNUL DE VEGHERE

Christosul Său, se consacreză lui Dumnezeu - pentru a face voia lui Dumnezeu și pentru a permite acestei voințe să acționeze asupra sa, atunci nu pune condiții, pe baza cărora se consacreză lui Dumnezeu, de pildă că el trebuie să fie jertfit cu Christos Isus.) Desigur oamenii de bine care se devotează azi lui Dumnezeu, conform voinței Sale, nu se consacreză cu condiția să fie primiți în „biserică”, adică în „trupul lui Christos”, pentru a fi „făcuți asemenea morții Sale”. Consacrarea lor deplină este una fără condiții; și ei lasă în seama atotințeleptului Dumnezeu hotărirea cu privire la soarta lor finală, fie aceasta vieată veșnică pe pământ sau vieată în cer, în care scop ar trebui să fie omorîti cu Christos.

²⁶ Legământul cu Mine prin jertfa este un legământ, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu mijlocitorul său pentru întreg „Israelul lui Dumnezeu” cel spiritual, biserică, adică membrii trupului lui Christos.) In Psalmul 50:5 în ebraica originală stau pentru cuvintele „legământ cu Mine” cuvintele „legământul meu”, de aceea versetul după Rotherham (engl.) sună după cum urmează: „Adunați-vă la mine — voi, oamenii mei ai bunătății iubitoare, care ați făcut solemn legământul meu prin jertfa” (Legământul cel nou privitor la jertfa perfectă a lui Christos Isus a fost făcut și dat de Dumnezeu și are de scop de a alege dintre națiuni un popor pentru numele lui Iehova, și anume „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu a poporului spiritual Izrael.) In decursul unui timp hotărît Dumnezeu primește oameni în acest legământ, și anume „printr'un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Christos Isus”. Nu este lucru unui credincios de pe pământ să pună condiții; ci Dumnezeu lucrează după voința sa și hotărăște, pe cine voiește să primească dintre cei ce î se consacreză în legământul său peste jertfa lui Christos.

„SFINȚII MEI”

²⁶) Aceia, pe care Iehova îi primește în legământul cel nou peste jertfa lui Christos pentru ca să fie „membri „națiunii sale sfinte” sau ai „poporului pentru numele său”, sunt părtași ai indurării și bunătății nemărginit de mari a lui Dumnezeu. De aceea sunt numiți ei de către el „sfinții mei”, sau, după cum exprimă aceasta Rotherham mai bine: „Oamenii mei ai bunătății iubitoare”. Psalmistul numește în limba sa maternă pe fiecare din ei „hhaseed”. Acest nume se află de 32 de ori în scrierile ebraice, numai în Psalmi de 25 de ori. El se trage dela rădăcina de cuvânt, care înseamnă „indurare” sau „bunătate iubitoare, plină de har”; și în Biblie, mai cu seamă în Psalmi, indurarea sau harul și bunătatea lui Dumnezeu față de oameni reiese mai mult decât indurarea sau bunătatea, pe care o dovedesc oamenii temători de Dumnezeu față de semenii lor. Prin urmare „sfinții săi” sunt fără îndoială aceia cărora Dumnezeu le arată indurare și bunătate iubitoare prin Christos, prin aceea că sunt primiți în legământul cel nou încheiat peste jertfa lui Isus. Isus este în primul rând „sfântul” lui Dumnezeu sau omul harului și bunătății sale, și despre invierea sa din moarte și din groapă zice Sfânta Scriptură: „Căci nu yei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău (omul tău

al bunătății iubitoare; Rotherham) să vadă putrezirea”.

— Psalm 16:10; Faptele Apostolilor 2:27, 31.

²⁷ Astăzi există numai o rămășiță a acelora pe pământ, cari au fost aduși în legământul cel nou și gustă indurările și bunătățile lui Dumnezeu, cari vin din el. Dintre toți, cari mărturisesc a fi în legământul cel nou (și toate sectele „creștinătății” fac acest lucru), numai o rămășiță se află într'adevăr în legământ și își îndeplinește datorile de legământ de a fi un popor pentru numele lui Iehova, martorii săi. Așa este spus în Isaia 1:2, 3, 9: „Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul vorbește: Am hrănит și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea. Boui își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță, am fi ajuns, ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora”.

²⁸ Strângerea sfinților lui Iehova sau a oamenilor bunătății iubitoare nu înseamnă neapărat, că ei au fost risipiti, deși rămășița credincioasă prin puteri răutăcioase religioase din „creștinătate” a fost risipită în decursul primului războiu mondial. Strângerea înseamnă mai curând, că ei sunt strânși la interogatoriu și judecată, pe care Iehova o punе în mișcare prin judecătorul său regal din templu, prin Christos Isus, regele. Strângerea se face prin aceea, că tuturor, care sunt chemați și pe care îi primește, li se transmite și li se prezintă veste de judecată a lui Iehova, și aceasta se face prin organizația teocratică care publică veste divină. Prin urmare nu numai rămășița este strânsă cu acest prilej în marea sală de judecată, ci și toți din „creștinătate”, cari susțin sus și tare, că sunt sfinții lui Dumnezeu și prin jertfa lui Christos stau într'o legătură de legământ cu Dumnezeu. Si numeroși oameni de bine, însotitori rămășiței credincioase, sunt firește prezenți la pertracțare și la anunțarea sentinței ca observatori; pentru că desigur sunt acești însotitori de bine cuprinși în numirea vastă „ceruri sus, și spre pământ”, pe care „ceruri” și „pământ” Dumnezeu le face atente la această desbatere judiciară. Dela terminarea primului războiu mondial în anul 1918 s'a făcut deci strângerea tuturor, care mărturisesc înaintea lui Dumnezeu a fi „sfinții” săi; pentru că după cum arată faptele, veste de judecată, care prezintă parte cealaltă a psalmului 50, a fost dusă de rămășița de martori credinciosi ai lui Iehova înțregului pământ și mai cu seamă „creștinătății”.

²⁹ Christos Isus este capul și mai marele cerurilor lui Dumnezeu, și ca reprezentantul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu vestește dreptatea lui Iehova. El vestește credincioșia lui Dumnezeu cu privire la partea sa a legământului prin jertfa”. E vestește mai departe nepărtinirea lui Dumnezeu în purtarea cu ceilalți părtași de legământ și dreptatea sa strictă și ținerea sa la regulile tribunalului său divin. Totul este acum gata pentru judecată, și sala de judecată este umplută cu chemați din ceruri și de pe pământ. Acum urmează o pauză, cum este arătat prin cuvântul „Sela” (oprire), și prin acea-

²⁷ Căci se află astăzi în acest „legământ prin jertfa” și lucrează corespunzător, cum a fost profetit prin Iacob?

²⁸ a) În ce scop sunt „strânși” și în ce fel?

b) Cine este pe pământ prezent la această adunare mare?

²⁹ Cum vescă cerurile dreptatea lui Dumnezeu?

sta prima parte a psalmului 50 este încheiată. — Psalm 50 : 6.

MĂRTURIA LUI IEHOVA

³⁰ Iehova, care deschide desbaterea, pune ca primul mărturie, aducând învinuirile împotriva acelora, cari mărturisesc a fi poporul său, Israelul său, dar cari sau nu sunt sau atunci nu îndeplinesc cum se cade condițiile legământului prin jertfă. În acel legământ a fost vorba mult de jertfe de animale, cari conform legământului dintâi sau tipic au trebuit oferite odinioară. De aceea să ascultăm ce zice acum Iehova Dumnezeu: „Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Nu pentru jertfele tale te muștru; căci arderile tale de tot sunt necurmat înaintea Mea. Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ţi-ăș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea. Oare mănânc eu carnea taurilor? Oare beau Eu săngele țapilor?” — Psalm 50 : 7—13.

³¹ Aici descrie Dumnezeu aducerea exterioară de jertfe, fără ca inima în adevărată adorațiune a lui Dumnezeu să fie de față, ca formă goală. Aceasta corespunde formalităților religioase, pe cari le descrie profetul Isaia, care probabil că a fost un contemporan al autorului Psalmului al 50-lea. Declărând Isaia, că Dumnezeu nu are plăcere de serviciul de formă al lui Dumnezeu din partea acelora, cari nu trăiesc conform legământului, ci îl scărbește, zice: „Ascultați cuvântul Domnului căpăteniei ale Sodomei: Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Goimorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vitelor; nu-Mi place săngele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfațiați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Sufletul meu urăște lunile voastre cele noi și praznicile voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă intindeți mâinile, Imi întorc ochii dela voi; și ori cât de mult v'ati ruga, n'ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut! Incetați să mai faceți răul! Invățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuș să ne judecăm, zice Domnul”. — Isaia 1 : 10—18.

³² În timp ce ținem în minte mărturia, care a făcut Iehova să se dea prin psalmistul său și prin profet, să ne mutăm în cuget dela timpul vechiul al legământului legii mozaice prin jertfă în timpul prezent al legământului nou, în timpul legământului prin jertfa lui Christos.

³³ Cine dă ca primul mărturie? împotriva căruia sunt aduse învinuiri, și pentru ce?

³⁴ Ce descrie Iehova Dumnezeu în felul acesta? și cărei descrieri asemănătoare, pe care a făcut-o prin profetul Isaia, corespunde acestea?

³⁵ Pentru ce înțoarcem la această mărturie a lui Iehova în cuget

(„Creștinătatea” religioasă cu sutele sale de secte, cari sunt neunite religios, politic, național și militar, susțină a fi în legământ prin jertfă cu Dumnezeu; și ea batjocorește pe rămășița mică a martorilor săi unși, care se află într-adevăr în legământul cel nou, legământul peste jertfa lui Christos. Religia „creștinătății” se compune cu totul din formalități și nu este o adorare a lui Dumnezeu care vine din inimă „în spirit și în adevăr”. Ea aduce multă ocară pe numele lui Dumnezeu. Din acest motiv „creștinătatea” în ce privește starea să spirituală, socială, morală și fizică este descrisă de Isaia după cum urmează: „Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răsvăriți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav, și toată inima sufere de moarte! Din tălpi până în creștet, nimic nu-i sănătos; ci numai răni, vânătăi și carne vie, ne stoarse, ne legate, și ne alinate cu untdelemn”. — Isaia 1 : 5, 6.

³⁶ „Creștinătatea” cu lozinca sa de „pace” și organizația sa internațională pentru pace mondială și pentru siguranță lumii nu va aduce deci nici pace și nici vindecare, și nici dreptate socială. Uneltirile sale n'au nimic deafacă cu legământul lui Dumnezeu prin jertfă, ci sunt îndreptate împotriva împărăției fiului lui Dumnezeu, a făcut valabil legământul cel nou. Când preoțimea religiei „creștinătății” se roagă cerului pentru ea și instituțiile sale omenești, Dumnezeu nu va asculta. El nu ascultă de ea și nu-i răspunde. El zice: „Mâinile vă sunt pline de sânge”. Acum, după primul și al doilea război mondial, lupta cea mai săngeroasă a întregii istorii omenești, mâinile „creștinătății”, sunt într-adevăr pline de sânge; și pentru aceasta poartă răspunderea preoțimă religiei începând dela Papa în jos. Aproape niciunul dintre acești preoți n'au făcut ceva pentru a împiedeca războiul sau să-l opreasă. În loc de aceasta au binecuvântat armele corporale ale ambelor partide inamice în luptă și s'au rugat pentru ele și s'au trimis preoții militari pentru a le insufla curaj în chip religios, da au atâțat ambele părții la războaie omoritoare de frați. Cum ar putea Dumnezeu să recunoască ceremoniile lor religioase? Fi-va el cumva îmbogățit prin aceasta? Fi-va Dumnezeu cumva mai bogat, dacă „creștinătatea” aranjează colecții de bani pentru catedrale mărete și institute religioase și serbări, și este el obligat prin aceasta față de ea moral? Nici pentru un ban! pentru că întreagă lumea și totul ce este în ea îi aparține lui.

³⁷ Ce să facă poporul, care dorește să adore cu adevărat pe Dumnezeu, mai cuseamă în acest timp neliniștit la sfârșitul lumii noastre vechi? Toți cei adunați martorii lui Iehova și toți, să audă îndrumările cari vin dela „El Elohim Iehova”! (Psalm 50 : 14, 15). „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțamiri, și împlinește-ți juruințele făcute celui Prea Inalt. Cheamă-mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi!” Jertfa, pe care adoratorii bine primiți ai lui Iehova, ai lui Dumnezeu, trebuie să o aducă în loc de forme religioase este mulțamirea față de Dumnezeu și împlinirea juruințelor lor sau împlinirea promisiunii lor solemnă. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțamiri, și împlinește-ți juruințele făcute Celui Prea Inalt”. A-i aduce jertfa de mulțumire

³⁸ Pentru ce nu va asculta Dumnezeu „creștinătatea” și nu-i va răspunde? și pentru ce nu are față de ea nici-o obligație?

³⁹ Ce trebuie să jertfăescă și să împlinăască adoratorii sincer ai lui Iehova, conform îndrumărilor lui Dumnezeu din Psalm 50 : 14? și cum?

TURNUL DE VEGHERE

înseamnă „e-i arăta multămire din înină printr-o viață care îl proslăveste, și aceasta trebuie să se facă prin Christos Isus: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rolul buzelor cari mărturisesc Numele Lui (cari spun multămire numelui său, Biblia engleză). Si să nu dați uitării binefacerea și dănicia; căci Iui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. (Ebrei 13 : 15, 16). (In acest timp critici al lumii, când sfărșitul ei în războiul Armagedonului se apropie tot mai mult, această aducere a rodu lui buzelor noastre constă din laudă și multămire continuă față de Dumnezeu, și această binefacere și dănicie constă din aceea, că facem cunoscut faptele despre Iehova Dumnezeu și scopul său și comunicăm „această evanghelie a împărației” poporului suferind, turburat) Când martorii lui Iehova s-au consacrat lui Dumnezeu au promis să asculte voia sa; și acum trebuie să-și îndeplinească juruința, îninând ceea ce a poruncit Dumnezeu prin Christos, și vestind tuturor oamenilor împărația sa.

⁸⁵ Cei sinceri și mustrarea lui Dumnezeu și ascultația îndreptarea lui. El se întorc delă religie și ascultația pe Dumnezeu și îl adoră în soiut și în adevăr. El sunt acela, pe cari îi invită în acest timp de strămtorare să-l chemă prin Christos. El doar face aceasta în increderea deplină că el îi va asculta. El îi va elibera de lăuntrile acestei lumi și îi va scăpa în Armagedon de orăoădarea sabiei executorului său. El îl laudă între toti prietenii lor, vecinii și tovarășii lor, pentru că i-a eliberat din rochia și starea de osâră a acestei lumi; și în lumea nouă Armagedon îl vor proslăvi pentru totdeauna în decursul vieții lor vecinice.

MĂRTURIE ÎNAINTEA CELOR NELEGIUȚI

⁸⁶ Este un privilegiu minunat de a putea lucra acum ca un martor al lui Iehova, purtând numele său și fiind însărcinat cu vesteasă pentru a le vesti oamenilor strămtorății. Religioniștii nelegiuți, fătarnici ai „creștinătății” nu sunt favorizați în felul acesta. Dumnezeu le retrage, acest privilegiu, după cum anunță mărturia sa următoare înaintea judecății: „Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot însări tu legile Mele, și ai în gură legămantul Meu, când tu urăști mustrările, și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hot, te unești cu el, și te însorăști cu preacurvarii. Dai drumul, curii la rău, și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratei tău, clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăuct (și eu să tac, Biblie americană). Ti-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra, și îți voi pune totul, subt ochi!”. — Psalm 50 : 16—21.

⁸⁷ Cum ajung nelegiuții la aceea să facă pe învățătorii cuvântului lui Dumnezeu? Cu ce drept pretind a fi într-un legămant prin jertfă, dacă se spunea asa cum îi descrie învinuirea lui Dumnezeu aici? „Tu deci, care înveți pe alii, pe cine însuți nu te înveți?... Tu, care te fălești cu Legea (eu posedarea ei), neînvestești pe Dumnezeu, prin călcarea acestei Legi? Căci din originea ta este hulit. Numele Iui Dumnezeu între Neamuri,

„Care îl cheamă în acest timp de strămtorare? și de ce vor fi eliberați?”

Se potruse și având în vedere care mărturie împotriva celor nelegiuți este un privilegiu, a fi un martor pentru Dumnezeu Iehova?

⁸⁸ Pentru sunt nelegiuții necenzurvenți (neologici) când se apucă să învețe legea lui Dumnezeu?

„după cum este scris”. — Romani 2 : 21—24 ; 2 Samuel 12 : 14 ; Isaia 52 : 5.

⁸⁸ Religioniștii nelegiuți nu primesc învățătura și mustrarea, despre care citesc în Sfânta Scriptură, ca să se conformeze ei. Si când Iehova ridică pe credincioșii săi, cari tin legămantul, pentru ca să mărturisească cuvântul său, cei nelegiuți nu arată iubire pentru adevăr. Cu toate mărturisirile lor înduioșătoare de buze ei disprețuiesc învățătura și mustrarea divină, aruncând înapoi cuvântul lui Dumnezeu și îi întorc spatele și căută să critique și să avese pe martorii lui Iehova. Deși nelegiuții văd, cum fură conducătorii și instituțiunile politice și religioase adorarea, iubirea și ascultarea poporului dela Dumnezeu, ei nu protestează nimic împotrivă, prin aceea că s-ar despărții complect de lumea „aceasta”. Si caută să-i servească prin compromisuri și conlucreză la proslăvirea hoților și a proiectelor lor politico-religioase. Deși ei susțin că stau în legămant cu Dumnezeu, totuși caută stima acestei lumi și caută să stea în relație de prietenie cu ea; și ca nărtăși la această lume ei se fac preacurvari spirituale. (Iacob 4 : 4). El sunt vicleni; deoarece caută să amăgească pe cei simpli și să ascundă scopurile și poftele lor lumești, egoiste. El iau parte la conferințe și comploturi, și urzesc neadevăruri. Apoi ridică acuze greșite împotriva martorilor lui Iehova, îi pun într-o lumină falsă și îi pone gresc pentru a împiedica pe popor să asculte și să observe vesteasă lui Iehova, cum este transmisă de martorii săi. Aceasta se asemănă exact cu aceea, ca și cum ar vorbi de rău pe fratele lor, pe fiul mamei lor, pentru că ei recunosc că sunt cu Dumnezeu în același legămant ca și martorii săi unsi.

⁸⁹ Religioniștii nelegiuți au judecat pe Dumnezeu după aceea, ceea ce sunt ei însisi, adică ei și-a aleasă măsurile lor omenesti proprii și după aceea au infătisat pe Dumnezeu asa ca și cum el ar aprofunda aceste măsuri și întrebuițează pe acei religioniști ca provovăduitorii și reprezentanții săi. Tăce-va Dumnezeu acum mai departe, când a sosit timbul ventru cercetarea iudiciară și osândirea acelora, cari mărturisesc a fi în legămantul prin jertfă? Nu; și el nici n'a tăcut. El a ridicat pe martorii săi, pe poporul său, credincios de legămant ventru numele său: și prin ei a transmis vesteasă de îndecătă. Prin vesteasă demaschează pe nelegiuți ca fătarnici și îndreaptă împresia falsă pe care au destenat-o în legătură cu Dumnezeu. Prin martorii săi credincioși explică starea lucrurilor pe fată înaintea tuturor oamenilor, și aceasta în fața nelegiuților. În felul acesta Iehova justifică partea sa din legămant și aduce dovada, că el nu are nimic de afacere cu nelegiuții acestora, cari nu trăiesc conform legămantului.

⁹⁰ Auziți acum, cum avertizează pe aceia, cari adoră pe Iehova Dumnezeu numai formal, adică pe din afară, dar în inimă îl au uitat: „Luati seama dar, voi cări uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii, și să nu fie nimeni să vă scape. Cine aduce multămiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce văghiază asupra căii lui, acelui și voi arăta mâtuirea (scăparea) lui Dumnezeu”.

⁸⁸ Cum se poartă nelegiuții: a) față de Cuvântul lui Dumnezeu, b) față de hoți, c) față de preacurvari și d) împotriva acelora, pe care îi recunosc în mod tăcut ca frații lor?

⁸⁹ În ce fel sau iudecat acești nelegiuți fals pe Dumnezeu? și cum să se justifice el pe baza legămantului prin jertfă?

⁹⁰ Despre ce avertizează Iehova definitiv? și pentru ce suferă „creștinătățea” esa ceva și când?

(Psalm 50 : 22, 23). „Creștinătatea” va refuza mai deosebită să dea atenție vestii de judecată, pe care o transmite Iehova Dumnezeu prin rămășița sa de „legământ”, care este sprijinită acum de mulțimea mare a însoțitorilor de bine. Acești însoțitori au părăsit „religia organizată” în decursul acestui timp de ocazie favorabilă. În războiul Armagedonului Dumnezeu va sfâșia în bucăți pe „creștinătatea” neleguită, fățănică prin Christos Isus, executorul său, „leul din seminția lui Iuda” și distrugă religia sa.

⁴¹ Aceia însă, cari vor vedea eliberarea și scăparea lui Dumnezeu pentru viață veșnică în lumea nouă, sunt

de aceia, cari își aranjează calea sau cursul vieții lor conform îndatoririlor lor de legământ. Aceștia să feresc de orice fel de nelegiuire și de formalități religioase, fățănice. Ei se cugetă mereu la Dumnezeul și Creatorul lor. Ei își intrebunțează puterea, timpul, mijloacele și toate celea în scopul ca să-l proslăvească, aducându-i zilnic jertfă de laudă și de mulțumire și vestind împărtăția sa slăvită, condusă de Christos Isus,

Watchtower, din 1 Iulie 1946.

⁴² În ce chip își vor aranja calea aceia, cari privesc la mântuirea lui Dumnezeu ?

TEXTE SI COMENTARII

16 Mai

Să imbraci pe Aaron cu veșmintele sfinte, să-l ungi, și să-l sfîrșești, ca să-Mi facă slujba de preot. — Ex. 40 : 13.

Ungerea cortului întâlnirii și a aranjamentului său, a altarului și a vaselor sau a uneltelelor sale, precum și a lighianului cu piciorul său, și după aceea ungerea marelui preot Aaron, a fost un act al sfîrșitului, prin care toate obiecte unse au fost hotărite pentru întrebunțarea exclusivă în serviciul lui Dumnezeu. Prin urmare Aaron ca uns a fost cel sfîrșit. Numele *Mashiah* sau *Mesia*, i s-a aplicat lui. (Lev. 4:3, 5). Acest nume Mesia sau Christos, nu a însemnat numai că a fost unsul lui Iehova, ci — pentru că ungerea a avut de scop să sfîrșească — a însemnat și aceea că El a fost cel sfîrșit. Untdelemnul a simbolizat spiritul sfânt al lui Dumnezeu, sau forța Sa activă. Deoarece untdelemnul a sfîrșit în mod figurativ, spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu este aceea ce sfîrșește pe adevărul Său Mare Preot; Christos Isus, în înțelesul adevărului. Ca Fiu născut al lui Dumnezeu, El a fost uns cu soiul său sfânt și a fost astfel pus deosebit de lahotărît-o pentru El. W. 1. 6.

17 Mai

Saptezeci de săptămâni au fost hotărîte asupra poporului tău.... până la ispășirea neleguită, până la aducerea neprihănirii vecinice, până la pecefuluirea vedeniei și proorociei. — Dan. 9 : 24.

Prin moartea lui Mesia pe lemn, a fost procurată o îspășire pentru credincioșii cari se căiesc. O acoperire îspășitoare este trasă peste păcatele lor. Astfel le este deschisă calea spre îndreptățire înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este ceeace este simbolizat prin „neprihănirea vecinică”. Aceasta va procura viață vecinică celor îndreptățiti. De aceea venirea lui Mesia și stăpîrarea lui prin moarte la timpul hotărît al lui Dumnezeu, și glează această yedenie și profetie comună prin Gabriel, precum și toate celelalte profetii inspirate, că fiind adevărate și de la Dumnezeu. Ea le pecefuluește cu sigilul sprijinului divin, ca avându-și originea din izvorul divin, și nu dela omul rătăcit. Ea sigilează vedenia și profetiile ca fiind mărginită la Mesia, din pricina că și găsește împlinirea în El și în lucrarea Sa. Interpretarea lor este găsită în El și nu în altcineva altul. W. 1. 12.

18 Mai

Pe noi sedea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea cu cinură de aur; iar în mână c secere ascuțită.... Si a aruncat secerea pe pământ. Si pământul a fost secerat. — Apoc. 14 : 14, 16.

Câmpul este lumea, zise Isus, și acesta este un secer și pe tot pământul locuit. Secerea acuță prin care Seferatorul execută acest secer și al clasei Sale a grăbului este, aşadar, mesajul Impărăției, ascuțit prin toate faptele și adevărurile, cari au fost descoperite cu privire la împărăție de la anul 1914 d. Chr. Spre a arăta că această secere ascuțită a mesajului Impărăției stabilite a lui Iehova, va tăia pește tot pământul în decursul perioadei de seceris până la sfârșitul ei final, Isus urmă cu prezicerea Sa despre primul război mondial, prin profeta Sa raportată la Matei 24:14. Acea profetie a devenit realitate începând de la anul 1919 d. Chr. intrucât Martoriile lui Iehova vestesc tuturor națiunilor faptul plin de bucurie că Impărăția Sa prin Christos este întemeiată. W. 15. 8.

19 Mai

Moise s'a pogorit de pe munte la popor: a sfîrșit poporul, și ei și-au spălat hainele. Si a zis poporului: Fiți gata în trei zile; să nu vă apropiati de vreo femeie. — Ex. 19 : 14, 15.

Astfel sfârșirea poporului constă în curățirea lor proprie, pentru că aibă conștiințe curate, și pentru că mințile lor să poată fi depărtate de toate poftele carnale, când vor fi văzut arătarea lui Dumnezeu, a treia zi. Asemenea sfârșire, era o purificare de ceeace dispăcea în ochii Domnului. Pentru acest motiv cuvântul ebraic pentru a sfîrști este cîteodată întrebunțat simplu să însemne purificare sau curățire. (2 Sam. 11 : 4). În vederea a ceeace urma să vie, în conformitate cu amunții dinainte dat, sfârșirea era deasemenea o pregătire pentru mărețul eveniment. De aceea, deasemenea, cuvântul ebraic este cîteodată întrebunțat să însemne simplu a vregăti. (Num. 11 : 18; Ioh. 3 : 9, 10; Ier. 51 : 27, 28). Într-un sens sfânt și sfîrșit însemnă deasemenea, a ne stabili și echipa spre a face lucrarea, pe care voia lui Dumnezeu ne-o încredințea. W. 15. 3.

20 Mai

Neprihănirea Mea va dăinui în veci, și mântuirea Mea se va întinde din veac în veac. — Isa. 51 : 8, A. S. V.

Prin aceea că suferim ocările oamenilor, noi avem onoarea să participăm împreună cu Christos la justificarea suveranității universale a lui Iehova și a sfântului Său nume. O asemenea cale înțeleaptă a lor, înveseleste înimă lui Iehova; pentru că aceasta îl dă ceva, cu care să răspundă neleguitului provocator Satan, care a adus toate aceste ocări împotriva Lui. (Prov. 27 : 11). Asemenea ocări sunt acum toate de scurtă durată; ele vor pîrni și inceta cu meartea și rămicirea tuturor dușmanilor lui Iehova și ai suveranității Sale. Dar tot timpul când acei oameni ne ocără și ne bat-jocorește astfel, noi suntem binecuvântați, decarece Dumnezeu ne declară drepti, reprobă și ne întinde folosalele mântuirii Sale prin Christos Isus. (Mat. 5 : 10, 11). Această stare dreantă înaintea Lui, va continua pentru vecie, după ce starea noastră ocărită printre oamenii acestei lumi, va fi fost trecută. W. 15. 1.

21 Mai

Dacă deci ochiul tău, cel drept te face să cazi în pîcat (te potici nește), scoate-l și leapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău... să piară unu' din mădularele tale, și nu... tol trupel. — Mat. 5:29.

Poata ochilor își găsește rădăcina în iniță sau în minte; care dă inclinare spre egoism. (Mat. 15:19, 20). În cuvintele Sale de mai sus Isus declară că trebuie să întreprinsească o acțiune radicală sau totală, de către cineva, care găsește în sine o dorință rea, care se leagă de sine atât de strâns încocmai ca propriul său ochiu drept sau mână dreaptă. Va fi mai bine să desrădăcineze acea necurată dorință lumească — chiar dacă cu chinuri adânci pentru simțurile egoiste ale cuiva, — decât să o lase lipsită de sine și să-l facă să cadă în fațe de re. Nu numai mântuirea personală a cuiva este legată de această chestiune, ci mult mai mult justificarea numelui lui Dumnezeu, este deasemenea cuprinsă, prin aceea că cineva să păstreze integritatea înaintea lui Iehova Dumnezeu, prin ascultat credinciosă față de El. W. 1. 9.

TURNUL DE VEGHERE

22 Mai

In ce privește constanță face perfect pe cel ce se trchină... săngele și Christos, care, prin spiritul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pete lui Dumnezeu, vă va curăță cugetul văstru. — Ebrei 9:9, 14, A. S. V.

Purtarea credincioasă a lui Isus, ca Mare Preot, rezultă pentru perfecțiune pentru urmașii Săi ascultători, cări sunt făcuți o parte din sămânță lui Abraam, ca fiu al lui Dumnezeu. Cum? Deoarece aceasta le dă o reală curățire de păcat pun săngele jertfei Sale. Astfel le este dată o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu sau o libertate de cunoștință păcatului și de condamnarea la moarte, în ochi lui Dumnezeu. Aceasta nu era cu puțină prin jertfele de animale, pe cări preoții Leviti și cașei lui Aaron le aduceau în tabernacolul cel dintâi sau "tipic". (Evr. 9:8-14). Fără astfel făcuți perfecti în conștiință, fără indolală că acești urmași ascultători ai lui Christos, sunt „indreptățiri” de către Dumnezeu, prin săngele lui Isus și din pricina credinței lor. Condamnarea a fost ridicată de deasupra lor. Eli eu o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu, după carne. W. 1. 4.

23 Mai

A elus apoi cel lalt be, bec, adică berbecele pentru închinarea (sau instalarea) în sujia Domnului: și Aaron și fiul lui și cu puse mânile pe capul berbecelui. — Lev. 8:22.

Prima traducere a Bibliei, Versiunea greacă Septuaginta (LXX), numește acest berbec, „berbecele de complectare sau de perfecționare”, deoarece el însemna instrumentul lui Dumnezeu pentru perfectionarea sau „calificarea” preoțimii Sale, anume, jertfa lui Isus. Aceasta a umplut mâinile lor cu deplină putere și autoritate, ca să servească ca preot al Săi, și a umplut mâinile lor cu ceeaace ei puteau să-l aducă ca jertfă bineprimită Lui. Aceasta le dădu o stare înaintea lui Dumnezeu ca preoții Săi adevărați și recunoscuți de El. Astfel Aaron și fiul său, cără căutau să-și facă „complecta” sau „perfecția” instalarea lor în slujbă, își pusere mâinile lor pe capul berbecelui de instalare, pe capul „berbecelui de închipare”. Aceasta preumbri (1) că Isus mărturise că adevărată ierfă este a Sa proprie și (2) că urmării Săi mărturisesc că ierfă Sa a fost adusă, pentru ei, pentru că ei să beneficieze de binecuvântările, cără le deschide calea soție proprie. W. 15. 6.

24 Mai

Evanghelia lui Christos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. — Rom. 1:16.

Prin ridicarea lui Isus dintr-o moarte și prin înălțarea Lui la dreapta Majestății Sale, în înălțime, Iehova dădu vieță și putere Evangheliei sau vestilor bune. Fără intervenția Sa, când Iisus zicea fără vieță în moment, evanghelia ar fi dat gres. De aceea, lăptul să înainte strălucind, că evanghelia aparține lui Dumnezeu Iehova, și își are originea dela El. Este adevărat că, Cuvântul Său vorbește despre „Evanghelia lui Christos” și „Evanghelia lui Isus Christos”; dar aceasta nu desoarăște evanghelia de Iehova Dumnezeu. Evanghelia este numită astfel în mod potrivit, deoarece ea se ocupă cu Christos, care este agentul divin pentru aducerea binecuvântărilor promise în evanghelie. El este „sămânța lui Abraam”, în care foate familiile și națiunile pământului vor fi binecuvântate. În mod potrivit, atunci, este predicată evanghelia „în numele Său”. W. 15. 11.

25 Mai

Un om înțelesc este plin de putere, și cel pricoput își oțelesc vlașa (țaria sau puterea). — Prov. 24:5.

Noi trebuie să păstrăm mintea noastră informată din cuvântul lui Dumnezeu și din promisiunile acestuia. Noi trebuie să păstrăm mintea noastră umplute cu cunoștința puternicelor Sale fapte, purtările Sale credincioase cu poporul Său, și scopurile Sale, prin împărația Sa. Noi trebuie să păstrăm în minte, mareea chestuire de discuție a suveranității Sale universale, cunoșcând că întrucât stăm credinciosi și ne păstrăm integritatea înaintea Lui, vom avea o parte în justificarea numelui Său. Noi trebuie să păstrăm afecțiunile noastre mintale, iubința noastră, fixate asupra Lui și asu-

pra măretelui Său guvern teocratic, prin Christos Isus. Ca să facem toate acestea, noi nu ne putem da la o parte, având să vegem și să păzim înimile și mintile noastre, împotriva a oricărui în lumea de după războiu, ce se ridică și se înaltează pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu. Prin creșterea cunoștinței noastre despre El, prin studierea cuvântului Său în privat și în grup cu alții, și apoi primind Lui din cuvântul Său și rămânereea creștinilor Lui, noi vom avea înimile noastre mărite cu subire pentru El. Atunci vom fi înțeleși și cu inima îmbărbătăă. W. 1. 1.

26 Mai

Spiritul sfânt s'a pogorit peste toți ce ascuțau cuvântul. Atunci Petru a zis: Se poate opri apa ca să nu fie botezați tot același, cără au primit spiritul sfânt? — Fapte 10:44-47, A. S. V.

Petru nu folosi în vorbirea sa în mod specific termenul consacrat, dar Corneliu și casa sa, care tot timpul dorise să facă voia lui Dumnezeu, și care înțineau după Petru, ca să-i instruiască despre aceasta, pricepută ce aveau de făcut. Că ei dintr-odată se hotără să facă voia lui Dumnezeu, așa după cum le-a fost descoperit acum, este arătat prin ceeaace se întâmplă după aceea, fără ca ei să facă preoție mărturisire de credință lui Petru. Pe aceia pe cări Dumnezeu i-a consacrat în mod public prin spiritul Său, nimeni nu i-ar putea opri în mod legal de a fi botezați. Botezul în apă în numele lui Isus nu servea la nimic altceva, decât să facă de cunoscut în public consacrația lor personală de a face voia lui Dumnezeu, după cum aceasta le-a fost descoperită și exemplificată în Isus Christos. W. 15. 2.

27 Mai

Adevărat, adevărat, vă spun că, cine nu intră pe usă în staful uilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și îzvor tâlhător. — Ioan 10: Goodspeed.

Acest staful de oi simbolic, nu este în mod strict un staful iudeu, nici unul pagân, ci el cuprinde oile Impărației lui Iehova, cări au fost chemate mai întâi dintre iudei și deasemenea și dintre Păgâni. (Gal. 3:26-29; Ef. 2:14-16). Alte oi, afară de oile impărației legământului abraamic, nu sunt primite în acest staful. Aceasta nu înseamnă că alti oameni, cu sentimente asemănătoare, bătrâni, nu vor fi salvați la viață vecinică, ci înseamnă că numeroșii oameni spirituali ai lui Dumnezeu și impreună cu moștenitorii lui Christos Isus, sunt în acest staful deosebit. Numai lui Mesia, lui Christos, îl s-a putut da drept intrare la acest staful, ca să se ocupe de aceste oi; și la oile acestei clase, sau la oile aspirante la această moștenire, i-a dat intrare Ioan Botezătorul lui Christos Isus. W. 15. 5.

28 Mai

Iată, eu și copiii pe cări mi-a dat Iehova, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea lui Iehova al oştirilor. — Isa. 8:18, A. S. V.

Isaia era o icoană a lui Christos Isus. (Evr. 2:13). De aceea ucenicii Săi trebuie să fie acum „semne și minuni”. Trăind în același obligațiu, ei nu trebuie să dea greș, de a fi în cuvânt și acțiune ceeace sunt cunoscuți astăzi ca Martorii lui Iehova al oştirilor, care domnește acum prin Regele Său Christos Isus, în capitala cerească, Sion, prin urmare, Martorii Lui trebuie să apără superori înaintea tuturor națiunilor și popoarelor, cu absolută lipsă de frică, împotriva conspirației mondiale a acestei ere de după războiu. Prin luarea unei căi contrare currentului popular al națiunilor, ei vor fi semne și minuni, contra căror se va vorbi mult și vor fi atacați din toate părțile. Dar prin complecta lor și urația de toate conspirațiile lumii, și prin devotamentul lor sincer față de Impărația lui Iehova prin Christos Isus, ei vor fi semne că răzbunarea lui Dumnezeu vine cu grabă împotriva tuturor conspiratorilor, și că El va cucerii pe rămășița Sa și pe înșitorii ei. W. 15. 10.

(Continuare în pag. 82)

Aprobat de cenzura centrală a presei